

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**Kahrolsun
sömürgecilik,
Kürt halkına
özgürlük!**

Türk sermaye devletinin saldırganlığına karşı mücadeleye!

Türk devletinin Ortadoğu'da iflasla sonuçlanan dış politikasının odağında Kürtlerin bölgesel düzeydeki kazanımlarının tasfiye edilmesi vardır. Bölgede karşı karşıya bulunan ABD ve Rusya arasındaki manevra olanaklarından da bu amaçla yararlanmayı

hedeflemektedir. Fakat Türk sermaye devletinin izlediği politikanın öteki yüzünde ise, 'yeni Osmanlıcılık' hayalleriyle kendi gerici-yayılmacı hesapları vardır. Bunun içindir ki o, halen de Suriye'de işgalci bir güç konumundadır ve işgali genişletme çabasındadır. **S.3**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2019 / 37
11 Ekim 2019 - 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak45.net

**İşgal, savaş ve saldırganlık
politikalarına karşı
halkların kardeşliği ve
birleşik mücadelesi!**

5

Özel sektörün borcunu elektrik faturasına yansıttılar!

Çeşitli fonlar oluşturup, borcu borçla kapatmaya yöneldiler de en nihayetinde borcu kamunun sırtına bindiriyorlar.

8

Haklarımız ve geleceğimiz için birleşelim!

Bu ağılık düzeninden nemalanan küçük bir azınlık dışında, metal işçilerinin neredeyse tamamı bu tabloda hoşnutsuz.

19

MESS Grup TİS'leri ve kadın metal işçileri

Kadın metal işçilerinin sorunlarının çözülmesi için örgütlülüğümüzü güçlendirelim. Taleplerimizle için mücadeleyi büyütelim.

Teslim Demir anısına... '60'lı yıllar: Devrimci örgüt ve önderlik boşluğu - H. Fırat

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

s.12

Tek kurşunla örgütlü cinayet

s.18

İşgal, savaş ve saldırganlık politikalarına karşı halkların kardeşliği ve birleşik mücadelesi!

ABD yönetimi çark etmedi ve Türk ordusu Fırat'ın doğusuna yönelik işgal hareketine 9 Ekim öğleden sonra başladı. ABD yönetimi çark etmedi diyoruz, zira AKP yönetiminin ve basındaki avenelerinin tüm böbürlenmelerine karşın, operasyon ABD'ye rağmen değil, Trump ve ekibinin şartlı izni ile gerçekleşiyor.

Aynı şekilde Rusya ve Esad rejimi cephesi de operasyona razı gibi görünüyordu. ABD'nin varlığı devam ettiği sürece "Suriye'nin toprak bütünlüğünü" sağlayabilmenin ne kadar zor olduğunun farkında olan rejim ve onun hamisi olan Rusya, Kürt hareketine görüşme çağrısı ve "gelişmeleri dikkatle izliyoruz" açıklamaları eşliğinde saldırıya sessiz kalmayı yeğledi.

Önceki gün "Çizilen çerçeveyi aştığını düşünürsem, Türkiye'nin ekonomisini yerle bir ederim" diyen Trump da rejimi destekleyen Rusya da özel bir engelleyici müdahalede bulunmadı ve işgal hareketi başladı.

Kendi kazanımlarını ABD emperyalizminin istem ve politikalarına endeksleme hatasından vazgeçemeyen Kürt hareketine ve onun yerel müttefiklerine gelince, onların önünde de emperyalist güçlerin nasıl bir tutum alacağına göre netleşecek değişik seçenekler bulunuyor. Her saldırı tehdidine karşı Türk hükümetini Fırat'ın doğusunun Efrin'e benzemeyeceği konusunda uyarın özerk yönetimin, sınırlı bir operasyonu sineye çekip gelişmeleri izlemeye mi yöneleceği, yoksa savaşı yayıp topyekûn direnme yoluna mı gideceği ya da Rusya ve Suriye'nin beklediği gibi, rejime yanaşma yolunu mu tutacağı emperyalist güçlerin tutumlarına göre karar verilecek seçenekler olarak masada duruyor.

Bölgede her an değişebilen tablonun ortaya çıkardığı iç dengeler ve bunların olası sonuçları ne olursa olsun Türkiye işçi sınıfını, emekçilerini ve ilerici güçlerini AKP hükümetinin savaş hamlesi çok doğrudan ilgilendiriyor. Bugüne kadar bölge ile ilgili neredeyse bütün politika-

ları iflas etmiş olan T. Erdoğan ve müritleri belli ki oluşan durumdan pek çok şey bekliyorlar. Siyasi iktidar bir taraftan bölgede sürdürdüğü emperyal hayalleri için bir imkan bulmak isteğiyle davranmakta, diğer yandan da içeride yaşanan ekonomik krizin ve siyasi sorunlarının üstünü "milli birlik" söylemi ile örtmeyi hedeflemektedir. Sermaye sınıfının önemli bir kesimi ise bu yayılmacı heveslere sıcak yaklaşmaktadır.

Çöküş-çözülme alametleri ile diken üstünde olan bir iktidar için bu tür beklentilerin ne kadar gerçekçi olduğu bir yana, Numan Kurtulmuş'un itiraf ettiği üzere, Türkiye Ortadoğu bataklığı içinde yeni bir savaşın tam göbeğine sokulmaktadır ve bu savaşın her türlü faturasını Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri ödeyecektir.

Öncelikle savaşın bütün ekonomik faturası işçi ve emekçilerin sırtına yüklenecektir. İkincisi, ABD ile yapılan anlaşmanın bütün ayrıntıları henüz belli olmasa da IŞİD mahkumlarının kontrolünün Türkiye'ye, dolayısıyla baştan itibaren değişik biçimlerde IŞİD belasını destekleyen AKP'ye bırakılacağı, yapılan açıklamalardan anlaşılmaktadır. Bu, halkların başına bela edilen bu tehdidin yeniden hortlmasına yol açabilecektir. Ya da tersinden IŞİD tehdidi artık içsel bir olgu haline getirilecektir.

En az bunlar kadar önemli olan diğer önemli bir olgu, söz konusu operasyonun Kürt halkının Kuzey Suriye'de kazanılmış haklarını bütünüyle ortadan kaldırmayı

hedefliyor oluşudur. İşçi ve emekçilerin önemli bir kesiminin bu kazanılmış hakları Türkiye için tehdit olarak gördüğü ve söz konusu operasyonu bu yüzden desteklediği açıktır. Ancak bugün ihtiyaç duyulan, işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen halkların birleşik mücadelesidir. Böylesi ortak bir mücadele için temel koşullardan biri Kürtler dahil olmak üzere bütün Ortadoğu halklarının kendi kaderlerini tayin hakkına tam bir saygı göstermektir. Emekçi halkların birleşik mücadelesinin örgütlenmesinin de bölgeye barış ve özgürlüğün gelmesinin de başka yolu yoktur.

Sonuç olarak hem içeride hem dışarıda izlenen politikalar işçi sınıfını ve emekçileri vurmaktadır. İşgal saldırısıyla birlikte yıkım daha da ağırlaşacaktır. Dolayısıyla Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin yapması gereken, emperyalist çıkar çatışmalarına, saray rejiminin saldırgan-ışgalci politikalarına dolgu olmak değil, bölgenin emekçi halklarıyla kenetlenerek her tür saldırgan-ışgalci savaşa birlikte karşı durmaktır. İşçi sınıfı ve emekçiler emperyalizmin ve saray rejiminin kendi çıkar çatışmalarının ürünü olan savaş ve saldırganlık politikalarını reddetmeli, halkların birleşik mücadelesini örgütlemek için Kürt halkının kazanılmış haklarının yanında yer almalıdırlar.

Sınıf hareketinin mevcut geriliği, toplumsal muhalefetin parçalı darlığı ve burjuva muhalefetin şovenist histeriye karşı bilinen zayıflığı düşünüldüğünde, saray rejiminin saldırgan politikalarının işçi ve

emekçilerin müdahalesiyle geriletilmesinin kolay olamayacağı açıktır. Buna bir de konu Kürt sorunu olduğunda reformist solda bulunan oportünizmi marifet sanma hastalığı eklenince durum iyice zorlaşmaktadır.

Tüm zorluklara rağmen sınıf devrimcileri bulundukları bütün alanlarda Kürt halkının kazanımlarını yok etmeyi hedefleyen bu işgal saldırısını temel gündemlerinden biri haline getirmelidirler. Sahip olunan bütün araç ve yöntemlerle emperyalizmin ve saray rejiminin savaş politikalarının kirli içyüzü işçi sınıfı ve emekçilere anlatılmalıdır. Başta Kürt halkı olmak üzere Ortadoğu halklarının kendi kaderlerini tayin hakkına, özgürlük ve eşitlik istemlerine sahip çıkmanın halkların ortak mücadelesi için hayati önemi döne döne işlenmelidir. Savaş politikalarına karşı oluşan tepkilerin kitlesel eylemlere dönüşmesi için yoğun bir çaba gösterilmelidir.

Belki hatırlatmak gereksizdir ama bu çaba içerisinde saray rejiminin saldırganlık politikasıyla içeride ardı arkası kesilmeyen sosyal yıkım uygulamaları arasındaki bağ, çalışmamızın önemli bir gündemi olmalıdır. Ancak müdahalemiz hiçbir şekilde savaş politikalarının yıkıcı ekonomik sonuçlarına daralmamalı, temel siyasal gerçekler sınıf kitlelerinin geriliğinin ürünü basınç ve kaygılara takılınmadan sınıf ve fabrika çalışmalarımızın ana başlıklarından biri haline getirilebilmelidir.

İçeride ve dışarıda büyük açmazlarla karşı karşıya olan saray rejiminin, bugüne kadar kendisine destek veren işçi sınıfının desteğini geline yerde her geçen gün daha fazla kaybettiği gözetildiğinde, savaş histerisinin yaratacağı şovenist histerinin karşısına dikilmek; işçi sınıfı ve emekçileri bütünlüklü genel sınıf çıkarları üzerinden tek adam rejimine ve sermaye düzenine karşı mücadeleye çekmek için yoğun ve etkin bir çalışma ortaya koymak, dönemin en temel görevi olarak önümüzde durmaktadır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2019/37 * 11 Ekim 2019 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeciler Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tlf. No: 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak45.net

Kahrolsun sömürgecilik, Kürt halkına özgürlük!

Türk sermaye devletinin saldırganlığına karşı mücadeleye!

Ortadoğu'da akan kanın, yaşanan yıkımın ve çekilen acıların sorumlularından biri olan Türk sermaye devleti, Ortadoğu halklarına karşı suç işlemeye devam ediyor. Şimdi bir kez daha hedefte Kürt halkı bulunuyor. ABD emperyalizminin de onayıyla sömürgeci devlet, AKP iktidarının öncülüğünde Kürt halkına karşı yeni bir savaşa hazırlanıyor.

Kürt halkının Rojava'daki özerklik adımı baştan itibaren Türk sermaye devletinin büyük kabusu oldu. O yüzdendir ki ne yapıp edip Kürt halkının Rojava kazanımını tasfiye etmeye çalışmak onun öncelikli hedefleri arasındadır. Suriye'deki kanlı savaşın ve Kürt halkının katilleri olan dinci-gerici çeteleri tek şemsiye altında toplayan sermaye devleti, onları da önüne katarak yeni bir saldırıya hazırlanmaktadır.

Türk devletinin Ortadoğu'da iflasla sonuçlanan dış politikasının odağında Kürtlerin bölgesel düzeydeki kazanımlarının tasfiye edilmesi vardır. Bölgede karşı karşıya bulunan ABD ve Rusya arasındaki manevra olanaklarından da bu amaçla yararlanmayı hedeflemektedir. Fakat Türk sermaye devletinin izlediği

Türk sermaye devletinin Fırat'ın doğusuna yönelik saldırı için sürdürdüğü askeri hazırlıkların ardından 9 Ekim Çarşamba günü işgal hareketinin başladığı açıklandı.

Öncesinde, Suriye'den TSK eşliğinde Türkiye'ye getirilen 14 bin ÖSO'cu saldırının başlatılacağı Urfa Akçakale'ye konuşlandırıldı. Irak ile Suriye arasında lojistik destek için kullanılan geçiş noktalarının TSK tarafından vurularak kullanılmaz hale getirildiği duyuruldu.

Emperyalist efendilerden alınan icazetlerin ardından 9 Ekim günü saat 16.10'da T. Erdoğan, işgal hareketının başladığını Twitter üzerinden duyurdu. "Barış Pınarı" adı altındaki işgal hareketini "terör koridorunu yok etmek ve güvenli bölge oluşturmak" yalanıyla sunan Erdoğan, himaye ettikleri cihatçı çeteleri de "Suriye Milli Ordusu" diye tanımladı ve TSK'nın çetelerle birlikte hareketi başlattığını ifade etti.

Aynı sıralarda Serêkaniyê'nin (Resulayn) Mişrafa köyü savaş uçakları tarafından bombalandı. Qamişlo ve Girê

politikanın öteki yüzünde ise, ‘yeni Osmanlıcılık’ hayalleriyle kendi gerici-yayılmacı hesapları vardır. Bunun içindir ki o, halen de Suriye’de işgalci bir güç konumundadır ve işgali genişletme çabasındadır. Bölgedeki tüm kirli ve kanlı hesaplarını da emperyalizm ve Siyonizm ile suç ortaklığı yoluyla ve uşak ruhuyla yapmaktadır.

Bugün hazırlandığı Rojava ve Suriye saldırganlığını ABD'ye rağmen değil,

ABD'den kopardığı icazetle yapmak istemektedir. ABD emperyalizmi bir kez daha Kürt halkını arkadan hançerlemiş oldu. Bunu yakın tarihte, 2017'de Irak Kürdistan Bölgesi'nin bağımsızlık referandumunda da yapmıştı. Şaşırarak için bir neden yok. Zira Kürt halkının çektiği acılar, yüz yüze kaldığı kırımlar ve yoksun kaldığı hak ve özgürlükler onun umurunda değil.

Emperyalistler hiçbir zaman “özgür-

lük" değil, fakat her zaman egemenlik ve kölelik peşindedirler. Dünyanın dört bir yanında özgürlüğü boğan da bizzat emperyalistlerdir. Halklara büyük sosyal, siyasal ve manevi acılar yaşatanlar da onlardır. Sömürgeci, şeriatçı ve gerici diktatörlük rejimlerinin gerisinde, dün olduğu gibi bugün de onlar vardır. Dolayısıyla emperyalizme karşı mücadele vazgeçilmez yakıcı bir görevdir.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) olarak emekçi kit-
leleri Kürt halkının tümüyle meşru olan
ulusal özgürlük ve eşitlik istemlerini sa-
hiplenmeye çağırıyoruz. Emek ve özgür-
lüklerden yana olan herkesi, Kürdistan'ın
tüm parçalarında büyük bedeller paha-
sına elde edilen ulusal demokratik kaza-
nımları korumak için, komşu bir ülkenin
topraklarını işgal etme girişimine karşı
mücadeleye çağırıyoruz.

Yaşasın Kürt halkının eşitlik ve özgürlük mücadelesi!

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

Kahrolsun emperyalizm!

**İŞÇİLERİN BİRLİĞİ HALKLARIN KARDEŞLİĞİ
PLATFORMU (BİR-KAR)**

ABD yeşil ışık yaktı; Suriye'ye işgal harekatı başladı

Spî (Tel Abyad) de obüslerle bomba-
landı. Saldırıların 16.00'da başladığını
duyuran Milli Savunma Bakanlığı, sos-
yal medya üzerinden yaptığı paylaşım-
da “ABD, Rusya Federasyonu, İngiltere,
Almanya, Fransa ve İtalya ile NATO ve
Birleşmiş Milletler Genel Sekreterlikleri
saat 14.00’ten itibaren Barış Pınarı Ha-
rekâtı’na ilişkin bilgilendirildi” ifadeleri-
ni kullandı.

ABD ASKERLERİNİ ÇEKEREK SALDIRININ ÖNÜNÜ ACTI

Trump ve Erdoğan'ın görüşmesi-
nin ardından 7 Ekim'de ABD tarafından
yapılan açıklamada *"Türkiye, yakın za-
manda Suriye'nin kuzeyine uzun süre-
dir planladığı operasyon için hareke-
te geçecek. ABD Silahlı Kuvvetleri, bu
operasyonu desteklemeyecek ve da-
ha*

operasyona dahil olmayacak” ifadeleri kullanıldı. “ABD kuvvetlerinin, artık doğrudan bu bölgelerde olmayacağı” söylenen açıklamada ayrıca “Türkiye bundan böyle, ABD’nin son iki yıldır, bölgede yakaladığı IŞİD savaşçılarından sorumlu olacak” denildi.

ABD Savunma Bakanlığı (Pentagon) Sözcüsü Jonathan Hoffman ise “Kuzey Suriye’de askerlerimizi güvenliklerini sağlamak için olası bir Türk hareketinin yolundan kaydıldık. Şu an için Suriye’deki askeri varlığımıza bir değişiklik yapmadık” dedi.

SURİYE YÖNETİMİ VE RUSYA'DAN KÜRTLERE DİYALOG CAĞRISI

Öte yandan, Suriye Demokratik Güçleri (SDG) Genel Komutanı Mazlum Abdî'nin Suriye ile anlaşma durumun-

da kalacaklarını açıklamasının ardından Suriye ve Rusya'dan da benzer çağrılar geldi.

Suriye Dışışleri Bakan Yardımcısı Fay-sal Mikdad, Kürtleri hükümet güçlerine katılmaya çağırıldı. Tüm sorunları şiddet kullanmadan çözebileceklerini söyleyen Mikdad, ayrıca herhangi bir işgale izin vermeyeceklerini ileri sürdü.

Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov, ise 9 Ekim’de yaptığı açıklamada Kürtlerle Suriye yönetimi arasında diyalog çağrısı yaptı. Moskova’nın sorunların çözümü için diyalogun başlamasına katkıda bulunacağını öne sürerek, *“Bizim tavrımız kesinlikle Suriye’nin bu bölge-sindeki sorunların Şam ve buralarda yaşayan Kürtlerin temsilcileri arasında diyalog yoluyla çözülmesinden yana”* dedi. Lavrov ayrıca şunları ifade etti: *“Dün Şam yetkilileri ve Kürt temsilciler-den bu tür bir diyaloga hazır oldukları-nı duyduk. Biz diyalogun başlamasına maksimum düzeyde katkıda bulunmaya hazırız. Diğer başlıca aktörlerin de bunu desteklemesini umuyoruz.”*

Sürekli güncellenen saldırı programları

Türkiye'nin 2020-2022 dönemini kapsayan üç yıllık Yeni Ekonomi Programı (YEP) 30 Eylül'de açıklanmıştı. Sermaye devletinin gelecek 3 yıllık yol haritası niteliği taşıyan program, Hazine ve Maliye Bakanı damat Albayrak tarafından, "Değişim başlıyor" pembe yalanları eşliğinde sunuldu.

Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'nden önce Orta Vadeli Program (OVP) olarak isimlendirilen YEP'in içeriğine bakıldığında, IMF direktiflerine uygun şekilde hazırlandığı görülecektir. Programda; ücretlere gerçekleşene göre değil de hedeflenen enflasyona göre zam yapılması, esnek çalışma düzeninin hayata geçirilmesi, kurumlar vergisinin azaltılması ve verginin tabana yayılarak işçi ve emekçilere yüklenmesi gibi, IMF belgelerinde yer alan öneriler yer alıyor.

Sınıfa yönelik pek çok saldırıyı içeren bu programda ayrıca "Yeni emeklilik sistemi" adı altında oldukça kapsamlı hak gaspları gündemdedir. Bu yeni sistem yandaş medya ağıyla emeklileri ve emekli olmak isteyenleri "heyecandırarak" "emeklilik hamleleri" içeriyor. Önceki OVP'de yer alan kıdem tazminatı fonu olası tepkilerin önüne geçmek adına YEP'ten çıkarılsa da fonun alt yapısı bu yeni emeklilik modeliyle birlikte hazırlanıyor.

Kıdem tazminatını Bireysel Emeklilik Sistemi'ne entegre ederek gasp etme hesabı devam etmekle birlikte Bireysel

Emeklilik Sistemi'ni (BES) de cazip hale getirme arayışları halen sürmektedir. BES'i yeniden yapılandırarak Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi halinde piyasaya sürmek niyetindeler. Planları kıdem tazminatını fona devrederek BES'e adapte edip, oradan da Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi'ne dahil etmektir. İşe yeni girmiş ya da kısa süreli çalışmış işçileri hem Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi'ne hem de kıdem tazminatı fonuna zorunlu olarak dahil etmek istemektedirler. Tepkileri bölüp etkisizleştirmek için de belirli yaşın üzerinde olanlar ve emeklilik dönemine kısa bir süre kalanlar bu iki sisteme dahil edilmeyecek.

Öte yandan "Dövizli BES" adı altında yurtdışında çalışanlara yeni emeklilik imkanı sunuluyor. Döviz olarak yapılan kesintilerle yurtdışındaki emekçilerin cebine göz dikiliyor.

YEP kapsamında, her doğan çocuğa bir banka veya katılım finans şirketi hesabı açılması da planlanıyor. Ayrıca, Türkiye Emlak Katılım Bankası bünyesinde uzun vadeli tasarruf teşvik edilerek, düşük maliyetle konut edinimi sağlayacak Yapı Tasarruf Sandığı Sistemi'nin kurulması hedefleniyor. Böylelikle hem bankaların rahatlatılması hem de yandaş sermayenin içinde olduğu krizin atlatılması hesaplanıyor.

Her bakımdan sermayenin çıkarlarının gözetildiği YEP'te işçi ve emekçilerin payına ise vergilere zam, düşük ücretler,

başta sosyal güvenlik olmak üzere bütçeden emekçiler aleyhine tasarruf, "esnek çalışma biçimlerinin uygulanabilirliğinin" her alanda artırılması, kamuda taşeronlaştırmanın yaygınlaşması, böylelikle iş güvencesinin ortadan kaldırılması düşüyor.

YEP ile aldatılmak istenen işçi ve emekçilere, "Emeklilikte Yaşa Takılanlar" ile ilgili oldukça "dürüst" davranılıyor. Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak, EYT'liler konusuna, "EYT gündemimizde yok, böyle bir çalışma da yok" diyerek değindi. Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmet Bakanı Zehra Zümrüt Selçuk ise EYT ile ilgili bir düzenleme yapıp yapılmayacağı sorusu üzerine bu konuda "popülist davranamayacaklarını" söyledi.

Görüldüğü üzere, sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda hazırlanan saldırı programları sürekli güncellenerek başına "yeni" sıfatı eklenmektedir. Sadece yeni hak gaspları getirecek olan bu programlar sermaye sınıfının uzun zamandır özlemini duyduğu kıdem tazminatının gaspı vb. gibi hedeflerle doludur.

Sermaye sınıfının saldırı programının değişmediği yerde, işçi sınıfının direniş ve eyleme geçmek dışında bir seçeneği yoktur. Siyaseten sıkışan Erdoğan AKP'sini asıl çökertecek olan, haklarına yönelen saldırılar karşısında işçi sınıfının mücadeleyi yükseltmesi olacaktır.

Yargı Reformu'nun ilk paketi Adalet Komisyonu'nda kabul edildi

'Demokrasi geliyor' seremonisiyle duyurulan Yargı Reformu'nun ilk paketi 7 Ekim'de, TBMM Adalet Komisyonu'nda kabul edildi. 39 maddelik pakette yer alan bazı başlıklar şöyle:

Pasaport düzenlemesi kapsamında, baro levhasına kayıtlı ve en az 15 yıl kıdemli bulunan avukatlara hususi damgalı pasaport verilebilmesine imkân tanıyor. Bununla beraber OHAL sürecinde ihraç edilen ve pasaportu iptal edilenler hakkında yeni düzenlemeler getiriliyor.

Hukuk mesleklerine giriş sınavı ile yeni mezun olan hukuk öğrencilerine bir tür yeterlilik sınavı verme zorunluluğu getiriyor.

İfade özgürlüğü kapsamında "Eleştiri amacıyla yapılan düşünce açıklamaları suç oluşturmaz" deniliyor. Ancak değişiklik denilen bu konu halihazırda Anayasa Mahkemesi ve Yargıtay kararlarında yer alıyor. Bu kararlarda haber amaçlı düşüncenin açıklanmasının cezalandırma gerekçesi yapılamayacağı belirtilmesine rağmen 2003 yılından bu yana 75 bin kişi bu nedenle yargılandı.

Tutukluluk süresi olarak soruşturma evresinde tutukluluk süresi, ağır ceza mahkemesinin görevine girmeyen işler bakımından altı ay, ağır ceza mahkemesinin görevine giren işler bakımından ise bir yılı geçemeyecek deniliyor. Maddenin devamında ise "Terörle Mücadele Kanunu (TMK) kapsamına giren suçlar ve toplu işlenen suçlar" bakımından bu süre en çok bir yıl altı ay olacak, gerekçesi gösterilerek altı ay daha uzatılabilecek, ifadesi yer alıyor. Buna göre sadece haber yapan bir gazeteci tutuklanıp TMK kapsamına alınarak yargılandığında daha fazla tutuklu kalabilecek.

Cinsel saldırı ve cinsel istismar suçu mağdurlarının ifade ve beyanlarının hukuka aykırı olarak başkalarına verilmesi veya yayılması veya başkalarının ele geçirilmesi fiilleri, söz konusu suçun nitelikli hali olarak kabul edilecek ve ceza bir kat arttırılacak.

Pakette, temyiz edilebilecek kararların kapsamının genişletilmesi, internet yayıncılığının düzenlenmesi, çocuk faileri yargılamanın ve seri mahkemelerin düzenlenmesi gibi başlıklar da yer alıyor.

Özel sektörün borcunu elektrik faturasına yansıtıyorlar!

Rant uğruna her yere HES'ler yapan sermaye şirketleri bir yandan doğal yaşama zarar vermekte, diğer yandan da borçlarını halka mal etmektedirler. Kârına kâr katarken paylaşmayan şirketlerin borcunun değil, enerji sektörünün kamulaştırılması gerekmektedir. Elektrik gibi çağımızın en önemli enerji kaynağının üretimi ve dağıtımını kamunun denetiminde olmak zorundadır.

Ekonomik krizle birlikte inşaat ve enerji şirketlerinin borçlarını ödememe sorunu da büyümeye devam ediyor. Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) verilerine göre yılın ilk yedi ayında en çok kapanan anonim şirketler enerji sektöründe yer alıyor. Özellikle elektrik enerjisi üretimi ile uğraşan 255 şirketin, kapanan şirketler içindeki oranı yüzde 18,9'u buluyor.

Elektrik üretim ve dağıtım hizmetinin özelleştirilmesi, 2001 yılında yürürlüğe giren 4628 sayılı Elektrik Piyasası Kanunu ile başladı. Hatırlanacağı üzere 2002 Kasım'ında iktidara gelen AKP, Kemal Derviş'in "istikrar programı"nın gereklerini uygulamaya koymuş, bir özelleştirme seferberliğine girişmişti. Bu seferberlikten enerji sektörü de nasibini almıştı. 2008'de hidroelektrik santralleri (HES'ler) satılmaya başlandı. 2013 yılı sonu itibarıyla dağıtım şirketleri tamamen özele geçmiş oldu.

Burada HES'lere ayrıca değinmekte yarar var. Karadeniz ve Doğu Anadolu bölgelerinde sayısız HES inşa edildi, birçok proje devam ediyor. Sermaye devleti bu alanda finansmana garanti vermekten ucuz krediler sunmaya kadar birçok şekilde teşvikler sağladı. Bu sayede, tıpkı inşaat sektörüne olduğu gibi, enerji sektörüne de yönelim arttı.

AKP'ye yakın isimlerin, yandaş sermaye gruplarının inşaat sektörü ile olan

ilişkileri biliniyor. Özellikle kamu ihaleleri konusunda dünyada en çok hazine garantisi almaları ile de tanınıyorlar. Aynı şirketlerin enerji sektöründe de yatırımları bulunuyor. Örneğin Cengiz Holding'in 3 adet tamamlanmış, 4'ü devam eden 7 HES projesi var. Aynı zamanda elektrik ve doğalgaz dağıtım ile de uğraşıyor. Kolin Grup'un Boğaziçi Elektrik Dağıtım olarak bilinen büyük şirketinin yanı sıra hemen hepsi doğalgaz ve elektrik dağıtımıyla ilgili 13 şirketi bulunuyor. Kalyon Grup'un 3 HES projesi tamamlanmış durumda. Keza Limak Holding'in Limak Enerji isimli şirketi ve 10 HES projesi var.

Borç batağına saplanmanın gerisinde özellikle talep gözetmeden üretim gerçekleştiren, plansız, rantçı anlayış var. Aynı zamanda, bu sektöre yönelen sermaye gruplarına bankalardan kredi alırlarken dolar cinsinden borçlanmaya da izin verilmiş. 2018 yılı itibarıyla tüm ülkeyi kiskacına alan ekonomik kriz sonucu dolardaki kur farkları haliyle bu borçları da etkiledi. Türkiye Bankalar Birliği'nin yaptığı açıklamaya göre elektrik üretim ve dağıtım sektörünün mevcut borç stoğu 47 milyar dolar civarında. 12-13 milyar doların yapılandırılması hedefleniyor.

Erdoğan yönetiminin kriz dönemi boyunca Merkez Bankası'na yaptığı müdahaleler biliniyor. Faiz indirimleri sonrasında özel bankalar kredi verme konusunda temkinli davranıyor. Özellikle

inşaat ve enerji sektöründen kredileri toplayamama sorunu yaşandığı belirtiliyor. Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurulu'nun verilerine göre 2005 yılından 2019 yılına kadar enerji borcunun krediler içindeki yüzdelik payı neredeyse 16 katına çıkmış durumda.

Özel sektörün bu denli borçlanmasının gerisinde, AKP-Erdoğan iktidarının yandaşları ile birlikte kamu kaynaklarını yağmalama hırsı yatıyor. Şimdi de krizden de kaynaklı batık krediler sorunu ile karşı karşıya kalmış durumdadır. Çeşitli fonlar oluşturup, borcu borçla kapatmaya yönelseler de en nihayetinde borcu kamunun sırtına bindiriyorlar.

1 Temmuz'da elektriğe yüzde 15 zam yapılmıştı, 30 Eylül'de tekrardan yüzde 14,9 zam yapıldı. Zaten elektrik faturalarında elektrik tüketim bedelinin dışında; iletim, dağıtım, perakende satış hizmeti, toptan satış, enerji fonu, TRT payı, tüketim vergisi ve katma değer vergisi gibi farklı kalemlerin de bedeli kesiliyor.

Rant uğruna her yere HES'ler yapan sermaye şirketleri bir yandan doğal yaşama zarar vermekte, diğer yandan da borçlarını halka mal etmektedirler. Kârına kâr katarken paylaşmayan şirketlerin borcunun değil, enerji sektörünün kamulaştırılması gerekmektedir. Elektrik gibi çağımızın en önemli enerji kaynağının üretimi ve dağıtımını kamunun denetiminde olmak zorundadır.

Zam furyası: Köprü, otoyol, tren ve PTT'de zam

Karayolları Genel Müdürlüğü (KGM) düzenli bakım ve onarım çalışmalarının yapılabilmesi gerekçesiyle otoyol ve Boğaz köprüleri geçiş fiyatlarına yaklaşık yüzde 20 zam yapıldığını duyurdu.

7 Ekim'den itibaren geçerli olacak zamlara göre, otoyollarda otomobil için en yakın mesafe ücreti 3 lira, en uzak mesafe ücreti 30 lira, Boğaz köprüleri otomobil geçiş ücreti ise 10,50 lira olarak belirlendi.

Yapılan açıklamada Boğaziçi ve "Fatih Sultan Mehmet Köprüsü" geçiş ücret tarifesi ise aks aralığı 3,20 metreden küçük iki akslı araçlar için 10 lira, aks aralığı 3,20 metre ve 3,20 metreden büyük Ulaşım Koordinasyon Merkezi kararı gereğince geçebilen ve geçemeyen her türlü iki akslı araçlar için 13,50, 3 akslı her türlü araçlar için 29,50, 4 ve 5 akslı her türlü araçlar için 58,75, 6 ve yukarı akslı araç için 78,25 ve motosikletler için de 4,25 olarak belirlendi" ifadeleri yer aldı.

Açıklamada ayrıca her yıl Üretici Fiyat Endeksi'ne (ÜFE) göre düzenlenmesi gereken geçiş ücretlerinin, geçen yıl yüzde 33,64 olan enflasyona rağmen 21 aydır arttırılmadığına dikkat çekilerek, son açıklanan "enflasyon düştü" yalanını deşifre etmiş oldular.

Zam furyası tren biletleri ve PTT gönderi ücretleriyle devam etti. TCDD Taşımacılık yüksek hızlı ve 'konvansiyonel' olarak adlandırılan tren bilet fiyatlarını yüzde 20 arttırdı.

Buna göre Ankara-İstanbul (Pendik) hızlı tren bilet fiyatı (normal) 71 TL'den 85,50 TL'ye, Ankara-İstanbul (Halkalı ya da Bakırköy) de 96 TL'ye yükseldi.

PTT de tüm gönderi ücretlerine yüzde 20 zam yaptı.

Saray rejimi sıkıştıkça saldırganlaşıyor!

AKP-Erdoğan iktidarını gerçek anlamda sıkıştıracak bir devrimci işçi hareketinden yoksunluk, ona, alabildiğine keyfi ve pervasız hareket alanı açmaktadır. Bu sayede, ele geçirmiş olduğu devlet gücünü ve imkanlarını tepe tepe sınırsızca kullanmakta, faşist baskı ve devlet terörü sopasını eksik etmemektedir.

Sermaye düzenini açmaza alan kriz koşulları ağırlaşarak devam ediyor. Erdoğan AKP'si ise kendi krizi içinde debele-niyor. Yokuş aşağı giden bu savruluştan Suriye hamlesi ile kurtulmaya çalışmak da fayda etmeyecek görünüyor. Zira her halükarda bir bataklık onları bekliyor.

Bu koşullar altında sözde yargı reformu paketleri açılıyor, yenisinin gündemde olduğu müjdeleniyor. Beri yandan buna dizginsiz bir devlet terörü eşlik ediyor. Sermaye sınıfının en çok korktuğu şeylerin başında olası bir kitle hareketi geliyor. Toplumsal bir patlama ile karşılaşmamak için var güçleriyle, tüm imkanlarını seferber ediyorlar. Yandaş medyasından hukuk sistemine, kolluk güçlerinden siyasetçisine kadar hepsinin elinde çekiç var. Başı dik gördüklerini oldukları yere çakmaya çalışıyorlar. Kendileri gibi düşünmeyen herkesi çivi olarak görüyorlar.

Ekonomi kadar hak ve özgürlüklerin de tepetaklak gittiği şu günlerde gün geçmiyor ki yeni bir hak kaybı yaşanmasın. En sıradan demokratik istemler baskıyla karşılaşıyor. HDP'li siyasetçisinden hakkını arayan işçiye, sosyal medya platformunda düşüncesini açıklayan

devrimci düşüncesi gereği mücadele içinde konumlananlara kadar herkes bu saldırı girdabının içine düşebiliyor. Yargısız infazlar devam ediyor, öldürmek amaçlı basılan evlerde devrimciler katlediliyor.

KHK zulmüne karşı Ankara'da bir araya gelmek isteyen emekçiler Ankara'ya sokulmuyor. Toplantı ve gösteri yapma özgürlüğünün gaspına maruz kalan sadece KHK'lı emekçiler değil. Ankara'ya tazminatları için yürüyen Somali madenciler de sermayenin devlet terörüne maruz kalıyor. Keza Tekirdağ'da örgütlenme çalışması yürüten Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) Çorlu Temsilciliği basılıyor, sendika üye ve yöneticileri, çalışanları gözaltına alınıyor. Yapılan bu sendika baskınında sendikanın tüzüklere, pankartlarına, flamalarına, işçilere ulaştırmak için çıkarılan materyallere el konuluyor. Tüm Otomotiv İşçileri Sendikası da (TOMİS) aynı şekilde bu saldırının hedefi oluyor. Bu hukuksuzluk gözaltı süreleri uzatılarak sürdürülüyor.

Erdoğan'ın "koalisyon hükümeti", bugüne kadar biraz da şansı yaver gittiği için vadesini uzatmayı başardı. İmkanları iyiden iyiye değerlendirdi. Rejim krizlerini, özel-

likle 15 Temmuz darbe girişimini kendisi için fırsata çevirmeyi bildi. Elbette tüm bu başarının aslı nedeni, sınıf ve kitle hareketinin geri tablosudur. AKP-Erdoğan iktidarını gerçek anlamda sıkıştıracak bir devrimci işçi hareketinden yoksunluk, ona, alabildiğine keyfi ve pervasız hareket alanı açmaktadır. Bu sayede, ele geçirmiş olduğu devlet gücünü ve imkanlarını tepe tepe sınırsızca kullanmakta, faşist baskı ve devlet terörü sopasını eksik etmemektedir.

İçinden geçmekte olduğumuz dönemde, Suriye'ye doğru sınır dışına çı-kılsa da esasında sıkışan, daralan, daha fazla bunalan bir rejim tablosu söz konusudur. Dolayısıyla sıkıştıkça saldırganlığı artan bir devlet ve iktidarla karşı karşıya-yız. Gidişatı belirleyecek olan, başta işçi sınıfı ve emekçiler olmak üzere, AKP'yle sorunları artan ve daha da derinleşen toplumsal mücadele dinamiklerinin tutumu olacaktır. Bu kesimin direnci ve mücadelesi hak ve özgürlükler alanını genişleteceği gibi, hareketsizliği de sermayenin "tek adam" yönetiminin ve baskı aygıtlarının toplumu daha fazla esaret altına almasına yol verecektir.

Devrimci sınıf mücadelesini engelleyemezsiniz!

Sabahın erken saatlerinde Çorlu ve Çerkezköy'de DEV TEKSTİL'e ve çok sayıda eve baskın gerçekleştirildi. Baskınlarda DEV TEKSTİL üyeleri ve sınıf devrimcilerinin de aralarında olduğu 21 kişi gözaltına alınmıştır. Dosyada gizlilik kararı olduğu ileri sürülerek avukatların, ailelerin görüşme ve bilgi almaları engellenmiştir.

Sermaye düzeninin işçi sınıfı ve emekçilere ağır baskı ve sömürü koşullarını dayattığı bu günlerde yapılan saldırının amacı bellidir. Sınıf devrimcilerinin, devrimci sınıf sendikacılığı anlayışını örgütleyen sendikaların sesini soluğunu kesmek istiyorlar. Bunu ne kadar başarırlarsa işçi ve emekçilere dönük saldırıları daha rahat hayata geçirme imkanı bulacaklarını düşünüyorlar. Toplumdaki öfke birikiminin düzenlerine karşı yöneleceğini bildikleri için baskı ve zorbalıkta sınır tanımıyorlar.

Şu çok iyi bilinmelidir ki, hiçbir baskı ve zorbalık sınıf devrimcilerinin, devrimci sınıf sendikacılığı anlayışının temsilcisi olan kurumların mücadelesini engelleyemeyecektir. Çünkü işçi sınıfı ve emekçiler artık kapitalist sömürü düzeninin ve kurumlarının gerçek yüzünü görmeye başlamışlardır. Er ya da geç daha güçlü sınıf mücadeleleri kaçınılmazdır.

Sermaye düzeninin saldırıları hiçbir biçimde bu mücadelenin önünü kesemeyecektir. Devrimci-ilerici kurumlar sermayenin kolluk güçleri aracılığıyla hayata geçirdiği saldırılar karşısında devrimcilerle ve devrimci sınıf sendikacılığının temsilcilerinden birisi olan DEV TEKSTİL'le dayanışmayı büyütmelidir. Sermayenin saldırılarına karşı işçi sınıfının mücadelesini büyütme, dayanışmayı güçlendirmekle mümkündür. Bu bilinçle devrimci ilerici kurumları dayanışmayı büyütme davet ediyoruz.

İSTANBUL BAĞIMSIZ DEVRİMCI SINIF PLATFORMU

4 Ekim 2019

Tekirdağ'da DEV TEKSTİL'e yönelik baskınlar

Baskı ve zorbalığı sürdüren sermaye devleti, 4 Ekim sabahı Tekirdağ'da Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası'na (DEV TEKSTİL) yönelik gözaltı terörü estirdi.

Çorlu ve Çerkezköy'de toplam 21 kişi gözaltına alınırken DEV TEKSTİL Çerkezköy Temsilciliği de basıldı.

Eğitim Sen ve Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS) üyelerinin de gözaltına alındığı, gözaltına alınanların 7'sinin ise Bağımsız Kadın Birliği'nden olduğu, birinise ileri düzeyde diyabet hastası olduğu belirtildi.

Gözaltı saldırısına ilişkin sendika tarafından yapılan açıklamada, "dosyada gizlilik kararı olduğu" gerekçesiyle bilgi verilmediği belirtildi.

Sendikanın Çorlu temsilciliğine yapılan baskında birçok materyale el konuldu. Sendikanın bilgisayarları, yazıcı malzemeleri, flamaları, resmi evrakları, 400'e yakın tüzük kitapçığı ve megafonuna el konurken, kadınların taleplerinin yer aldığı dövizlerin de polis tarafından parçalandığı görüldü.

Sendika tarafından 7 Ekim'de yapılan bilgilendirmede, 4 günlük olağan gözaltı süresinin polisin talebi ve sulh ceza mahkemesinin kararıyla 4 gün daha uzatıldığı belirtildi.

MÜCADELEMİZİ BÜYÜTEREK SÜRDÜRECEĞİZ

Gözaltı saldırısının ardından DEV TEKSTİL tarafından yapılan açıklamada, saldırının hedefinde devrimci sınıf sendikacılığının olduğu belirtilirken şu ifadeler kullanıldı: "Bugün sermaye iktidarı içine girdiği çok yönlü krizden çıkabilmek için tüm faturayı işçilerin, emekçilerin üstüne yığıyor. Kriz bahanesiyle her gün işten atma haberleri, ücretlerden, çalışma koşullarına kadar birçok fabrikadan hak gaspları haberleri alıyoruz. Açıklanan Yeni Ekonomi Programı'ndan (YEP) da anlaşılıyor ki bu saldırılar artarak devam edecek. Ve sermaye iktidarı da bu saldırılarını kolayca hayata geçirmek için önce işçilerin örgütlerine ve öncülerine, beraberinde işçilerin her türlü hak alma eylemine saldıracak, baskısını daha da arttıracak ve sindirmeye çalışacaktır. Ancak güneş balçıkla sıvanmaz. Baskıyla, zorbalıkla ne işçi sınıfının haklı ve meşru mücadelesinden bizleri alıkoyabilirsiniz ne de işçileri bu cehennemde yaşamaya

mahkum edebilirsiniz.

Sermaye devletin gerçekleştirdiği bu saldırı karşısında boyun eğmeyeceğiz. İşçi ve emekçilere geleceksizliği, yoksulluğu dayatanlara karşı mücadelemizi büyüterek sürdüreceğiz.

Gözaltına alınan arkadaşlarımız derhal serbest bırakılmalıdır!"

DEVİRİMCİ SINIF SENDİKACILIĞI İLKESİNİ BENİMSEDİĞİMİZ İÇİN SALDIRIYORLAR

İşçi sınıfına dönük saldırıların arttığı, açlık ve yoksulluğun derinleştiği bir dönemde devrimci işçilerin baskı altına alınmaya çalışıldığını vurgulayan DEV TEKSTİL, dayanışma çağrısı yaparak şunları söyledi: "Biz, devrimci sınıf sendikacılığı ilkesini benimsemiş ve mücadelemizin ana ilkesi haline getirmiş bir sendikayız. Sermaye devletin istediği bir sendika olmadığımızdan kaynaklı temsilciliklerimiz basılıyor. Onlara icazet etmediğimiz için, işçi sınıfına dönük saldırılarına karşı mücadele çağrılarını yükselttiğimiz için, gözaltılar ve baskılar yaparak sesimizi kısımaya çalışıyorlar. Sermaye devletin pervasızca saldırıları karşısında Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası olarak boyun eğmeyeceğiz. Baskılar, gözaltılar yaparak bizleri sindirebileceklerini zannediyorlarsa yanılıyorlar!"

TOMİS: MÜCADELEMİZ SÜRECEK VE ENGELLENEMEYECEKTİR!

TOMİS tarafından yapılan açıklamada ise MYK yöneticisi ve üyelerinin de gözaltına alındığı belirtilirken söz-yetki-karar hakkının işçilerde olduğu, hileli meşru

mücadele hattını savundukları için DEV TEKSTİL'le beraber sermayenin baskı ve saldırılarının hedefi oldukları belirtildi.

Açıklamada şunlar söylendi: "TOMİS olarak metal işçilerine seslendiğimiz her yerde güç sizsiniz, sizlerin birliği ve beraberliğidir dedik, bu anlayışla hareket ettik. Bugün de, yarın da bu anlayışla hareket edeceğiz. Ve biliyoruz ki bu anlayışla mücadele edildiğinde karşımızda bir tek patronlar değil, onların emrine amade güçler de olacaktır. Çünkü bu ülkede yasalar güçlü olanı korumaktadır. Bu yüzden madenlerde toplu ölmek serbest; ama toplu yürümek, mücadele etmek yasak. Bu yüzden ülkede hak ararken tutuklanmak serbest; haksızlığı haykırmak yasak. Biz yaşanan bu haksızlıklara karşı ses olmaya ve bu haksızlıkları mücadeleyle açacak bir sınıf sendikacılığı mücadelesini yükseltmeye devam edeceğiz.

Buradan bir kez daha sesleniyoruz; MYK yöneticimiz ve üyelerimiz de dahil tüm gözaltılar derhal serbest bırakılsın.

Mücadelemiz gözaltılarla baskılarla engellenemeyecektir."

EİB: DEV TEKSTİL ÜYE VE YÖNETİCİLERİ YALNIZ DEĞİLDİR!

Ege İşçi Birliği (EİB) de DEV TEKSTİL'in sendikal bürokrasiye ve ihanete karşı 60 günlük Greif işgalini gerçekleştiren işçilerin kurduğu bir sendika olduğunu hatırlatarak şunları ifade etti: "Bütün bu baskı politikalarının nedeni devrimci sınıf sendikacılığı anlayışını örgütleyen sendikaların sesini soluğunu kesmek istemeleridir. Bunu ne kadar başarılılarsa işçi ve emekçilere dönük saldırıları daha rahat

hayata geçirme imkanı bulacaklarını düşünüyorlar.

Ancak bütün çabaları boşa çıkacaktır. Şunu çok iyi bilmelidirler ki er ya da geç daha güçlü sınıf mücadeleleri kaçınılmazdır. Egemenlerin saldırıları hiçbir biçimde bu mücadelenin önünü kesemeyecektir.

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası yalnız değildir!

Gözaltılar derhal serbest bırakılsın! Yaşasın sınıf dayanışması!"

BİR-KAR İŞÇİ KOMİSYONU: SINIFI DEVİRİMCİLEŞTİRME ÇABASINI ENGELLEYEMEYECEKSİNİZ!

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği (BİR-KAR) İşçi Komisyonu da, sermaye devletin yaşadığı krizden kurtulmak için dışarıda savaş ve saldırganlık, içeride ise faşist baskı ve zordan medet umduğunu ifade ederek işçi sınıfının örgütlü ve devrimci bir güç olarak karşısına dikilmesinden korktuğuna vurgu yaptı.

Açıklamada şu sözlerle devam etti: "Fakat her ne yaparlarsa yapsınlar, iliklerine kadar çürümüş sermaye düzeni ve onun harami saltanatı yıkılmaktan kurtulamayacaktır.

Hiçbir faşist baskı ve zorbalık sınıf devrimcilerini haklı ve meşru mücadelesinden vazgeçiremeyecektir.

BİR-KAR İşçi Komisyonu olarak, DEV TEKSTİL'e yönelik baskıları ve gözaltıları kınıyor, kendileriyle her koşulda devrimci dayanışma içerisinde olduğumuzu bildiriyoruz. Gözaltındaki yoldaşlarımız derhal serbest bırakılsın!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!"

Sendikal ağılık düzenini parçalayalım / 1

Haklarımız ve geleceğimiz için birleşelim!

Bu ülkenin işçileri giderek ağırlaşan çalışma ve yaşam koşullarıyla karşı karşıyalar. Alım gücü düşüyor, ücretler eriyor, her türlü yaşamsal ihtiyaca sağınak halinde zam yağıyor. Sosyal haklar ortadan kaldırılıyor, kuru maaşa talim eden bir kitle yaratılmaya çalışılıyor. Yetmiyor, çalışma koşulları kölelik uygulamalarını aratmıyor. Esnek, taşeron, güvencesiz çalışma yaygınlaşıyor. Maaşımız daha elimize geçmeden vergiler kesiliyor, dolaylı-dolaysız birçok vergi ile belimiz bükülüyor. Bu ülkede en çok vergiyi biz işçiler öderken, sırtımızdan kâr rekorları kıran şirketlere indirimler geliyor, peşi sıra teşvikler yağıyor, ödenekler ayrılıyor, işsizlik fonu gibi yağmalanacak alanlar açılıyor. Kriz var diyor, işçilerden fedakarlık beklediklerini söylüyorlar. Oysa patronlar kârlarını koruyor, hatta kimisi arttırıyor bile. Krizi fırsata çeviriyorlar. Daha az işçiyle daha fazla iş yapıyor, daha çok kazanıyorlar. İşçilere ise sefalet ve kölece çalışma dayatılıyor. Fabrikalarda baskı, tehdit artıyor. Hatta kapıdaki güvenlik bile işçiyi insandan saymıyor.

Tüm bu sorunları ve daha nicesini her birimiz yaşıyoruz. Ses çıkartalım istiyoruz, rahatsızlığı dile getirelim diyoruz, nasıl yapacağımızı bilemiyoruz. Sendikalarımız var, onlardan bir şeyler bekliyoruz, patronlardan dahi gaddar bir yapı ile yüz yüze geliyoruz. Karşımızda işçilerin hakkını savunması gereken sendikalar yerine patron sözcüleri gibi davranan ağaları buluyoruz. En ufak sorunda bile patrondan yana tavır alan, hakkımızı istediğimizde “patronun ne kadar zor şartlarda olduğuna” bizi ikna etmeye çalışan, mücadele etmek istediğimizde önümüze geçen, aklımızı-bilincimizi bulandıran bir sendikal ağılık düzeni bu. Kurmuşlar bir düzen, ağalar da işçinin sırtından günlerini gün etmeye bakıyorlar. Yeri geldiğinde işçinin gırtlığına basmak, engellemek, tepkisinin önüne geçmek işin cabası.

Sendikalar işçilerin mücadeleleri ile kurulmuş örgütlerdir. İşçilerin ekonomik ve sosyal haklarını savunmak, çıkarlarının temsilcisi olmak, işçileri yan yana getirip kaynaştırmak, dayanışmayı yükseltmek sendikaların esas işidir. Sendikanın ortaya çıkış amacı budur. Fakat bugünün mevcut birçok sendikasına baktığımızda bunların zerresini bile göremiyoruz. İşçi-

den kopmuş, işçi aidatları üzerine saltanat kurmuş bir ağılık düzeni, sendikaları teslim almış durumda. Aldıkları maaşlar dudak uçuklatan sendika yöneticileri, onlara biat etmiş, bu ağılık düzeninin kırıntılarından nemalanan temsilciler gerçeği ortada. İşçilerle hiçbir sosyal ve kültürel bağı kalmamış, yaşam standartları bile farklı olan ağaların ve yandaşlarının işçilerin çıkarlarını savunmasını elbette bekleyemeyiz.

Bu tablo metal işçileri açısından daha ağır yaşanıyor. 12 Eylül darbesinin çocuğu Türk Metal, kurduğu saltanatla, lüks arabaları, milyonluk ödenekleri, işçinin bir ömür boyu çalışıp kazanamayacağı kadar maaş alan yöneticileri, beş yıldızlı otelleriyle bir işçi örgütü değil, tam anlamıyla sermaye örgütü olarak çalışıyor. Metal işçilerinin boynundaki kölelik zincirinin bir yanından da Türk Metal ağaları tutuyor.

Öz Çelik-İş'in ağalarının esamesi okunmuyor. Onlar her süreçte üç maymunu oynuyorlar. Açılışlar, toplu resim çekirtmeler vb. dışında bir faaliyetleri bulunmuyor. İşçi aidatları üzerine kurdukları sefahat içindeki yaşamlarından başka bir dertleri yok. Ara ara sosyal yıkım saldırılarına destek açıklaması yapmak ise nerede durduklarını gösteriyor.

Birleşik Metal-İş'in başına çöreklenmiş bürokratlar ise diğerlerini aratmıyor. Anti-demokratik uygulamalar, temsilcileri görevden almalar, kendilerine muhalif olan herkesi susturma çabası şu sıralar rutin uygulamalardan sayılıyor. Mücadele süreçlerinde ise ne kadar keskin açıklamalar yaparlarsa yaparsın, bu bu-

rokratların temel icraatı pratikte havluyu ilk başta atmaktan ibarettir. Düne kadar “Ne yapalım işçiler istemiyor, mücadele etmiyor, kararlılık göstermiyor” söyleminin arkasına saklananlar, bugün işçilerin mücadele istek ve kararlılığını bastırma-ya çalışıyorlar.

Türk Metal'in hem Öz Çelik-İş hem de Birleşik Metal-İş ile aralarında protokol imzalayarak kimi “sendikal konularda” mutabakata vardıklarını da geçerken belirtmekte fayda var.

Şu sıralar Metal Grup TİS sürecinin içinden geçiyoruz. Açıklanan taslaklar, taslakların hazırlanış yöntemi, taleplerin içeriği birbirinden üç-beş kuruş farklı olsa da yetkili bu üç sendikanın “şanına” yaraşır bir tablo oluşturuyor. Sözleşmenin nasıl sonuçlanacağını da habercisi gibi...

TÜPRAŞ ve kamu TİS'leri sefalet zamlarıyla noktalanmıştı. Türk-İş Başkanı Ergün Atalay, açık kalan mikrofonu fark etmeyip “Uzasa işi karıştıracaktık, böylece kapattım” diyerek, satışı kendi ağzından deşifre etmişti. Sonrasında ise ağababalarından öğrendiği tekerlemeyi yineleyerek “Beni eleştirenler teröristler” demeyi ihmal etmedi tabi. Bu satışa imza atarken yanında bulunan Pevrul Kavlak ise, MKE sözleşmesinde +20 kuruş zama imza atarak, tüm bunların üzerine tüy dikti. Haklı olarak aylarca sözleşmenin bitmesini bekleyen MKE işçisinin tepkisini de üzerine çekti.

İmzalanan TİS örnekleri, sendikal ağılık düzeninin varlığı Metal Grup TİS sürecinin nasıl işleyeceğine dair açık bir fikir veriyor. Metal işçisi duruma müda-

hale etmediğinde, malumun ilanı bir kez daha tecelli edecek. Sendikal ağılık düzeni yıkılmadan, sendikalarımızın başına çöreklenmiş bu kast sökülüp atılmadan metal işçisinin önü açılmayacak.

Bu ağılık düzeninden nemalanan küçük bir azınlık dışında, metal işçilerinin neredeyse tamamı bu tablodan hoşnutsuz. Fabrikalarda sendika ağalarına tepkiler artıyor. Hem de öyle tekil tepkiler değil bunlar. Fakat tepki duymak, öfkelenmek tek başına yetmiyor. Sendikal ağılık düzeninin panzehiri, işçilerin tabandan kurduğu birliği, örgütlülüğü ve dayanışmasıdır. Metal işçisinin edilgen tablosu, beklemeci ruh hali, dahası birlikte hareket etme kanallarının zayıflığı, bu ağalar düzeninin bu kadar pervasız olmasının tek nedenidir. Şimdi farklı farklı fabrikalarda biriken öfke ve tepkiyi birleştirmek, koordine etmek ve sendikal ağılık düzenini paramparça etmek için elimizi taşın altına koyma zamanı. Metal işçisinin öncelikli hedefi her bir fabrikada birliğini kurmak; sözcü, temsilci, yürütme, kurul -adına ne dersek diyelim ekipler seçmek olmalıdır. Hep birlikte karar almak, hep birlikte hareket etmek için bu olmazsa olmazdır. Ne önde ne arkada, omuz omuza haklarımız için, geleceğimiz için, sendikal ağılık düzenini temellerinden sarsmak için kenetlenelim! Sendikaları tekrardan işçilerin örgütleri haline getirebilmek, mücadeleciler sendikal anlayışlar yaratabilmek için çabamızı ortaklaştıralım.

(Devam edecek...)

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ (MİB)

HT Solar aynasında delege seçimleri

Sendikalar işçi sınıfının mücadele okullarıdır. İşçi sınıfının bir sınıf olarak tarih sahnesine çıktığı dönemde yardımlaşma ve dayanışma kurumlarında örgütlenmesi zamanla sendikaları yarattı. İşçi sınıfının en temel ve kitlesel örgütleri olan sendikaların sınıf örgütleri olarak çalışmasının güvencesi taban örgütlülükleridir. İşleyiş yukarıdan aşağıya dayatmalar şeklinde değil, tabandan üste doğru olmalıdır.

Sendikal örgütlülükte en yetkili organ olan genel kurul aynı zamanda iki genel kurul arası dönemin muhasebesini çıkarmakla yükümlüdür. Genel kurul süreçleri, geçmiş sürecin hatalarının üzerine gidileceği, ileriye ilişkin derslerin çıkarılacağı, sonraki dönemin mücadele programının ortaya konulacağı süreçlerdir. Fabrikalardan demokratik yöntemlerle seçilen delegeler, bu sürecin ana bileşeni olmalıdır. Tabanı temsil eden delegeler, kürsüde hem fabrikalarındaki sorunları gündemleştirirler hem de sendikayı daha ileriye taşımak için önergeler sunarlar. Dolayısıyla değişirici-dönüştürücü bir misyona sahiptirler. Bu açıdan delegelerin işçilerin ortak iradesini yansıtmaları, koltuk hesaplarının değil de sınıf mücadelesinin çıkarlarının taşıyıcıları olmaları gerekmektedir. Ancak mevcut işleyişe baktığımızda böyle olmadığını görüyoruz. Genel kurul süreçleri liste savaşlarına çevriliyor. Ticarethaneye dönmüş sendikaya patron olmak isteyen adayların etrafında dönen bu savaşta delegelere de noter olma işlevi veriliyor.

Tuzla'daki HT Solar fabrikasında da Şube Genel Kurul süreci farklı işlemedi. Birleşik Metal-İş Gebze Şube'ye bağlı fabrikada uzun bir süredir işçi kıyımı gündemde. Otomasyona geçiş adımlarının atıldığı fabrikada bir vardiyanın (yaklaşık 160 işçi) işine son verileceği söyleniyor. Nitekim Şube Başkanı Necmettin Aydın tarafından işçilere bu yönlü bir açıklama da yapıldı. Öncelikle gönüllü çıkışların gündeme getirildiği fabrikada 80'e yakın işçinin anlaşmalı çıkışlara başvurduğu biliniyor. Fabrikadaki örgütsüzlük, güvensizlik ortamı ve CSUN gibi olumsuz örneklerin yanı sıra Necmettin Aydın'ın güven ve moral vermekten uzak açıklamaları işçileri işten çıkmaya yöneltiyor.

Fabrikada böylesine yakıcı bir saldırı söz konusuyken Şube Genel Kurulu'nun

İşçilerin sorumluluğu, başta HT Solar'daki işten atma saldırısı olmak üzere tüm sorunlarla ilgili olarak, sendika bürokratlarından medet ummadan inisiyatifi ele almaktır. Yılgınlığa düşmeden daha büyük bir şevkle mücadeleyi sürdürmektir. Sınıf bilinçli işçiler ileriki süreçlerde uzlaşmacılığa, işbirlikçiliğe geçit vermeden sınıf mücadelesinin çıkarları doğrultusunda işçileri taraflaştırmak için çaba harcamalıdır.

yaklaşmasıyla seçimler ana gündem oldu. Devrimci İşçi Partisi (DİP) ile ilişkisi bilinen Baş Temsilci, fabrika yönetiminin kendisini göndermek istemesi konusunda, Necmettin Aydın'ın "hallederiz" yanıtı vermesi üzerine muhalif kesildi. Bu tercihte kendi konumunu koruma arzusunun önemli bir payı olduğu biliniyor. Kendisi de atama ile gelmiş, fabrika komitesini kendi noterine çevirmiş, fabrikada yaşanan sorunlar (tekil işten çıkarmalar, keyfi tutanaklar, gönüllü çıkışlar, yaklaşan işçi kıyımı vb.) için kayda değer hiçbir şey yapmamış Baş Temsilci'nin bu tercihinin mevcut bürokratik anlayışa karşı bir tutum olmadığı açıktır. Baş Temsilci, fabrikadaki delege seçimlerine de bu bakışla hazırlanmıştır. Oluşturduğu 10 kişilik delege listesi ortak bir mücadele anlayışının değil, çeşitli kafa-kol ilişkilerinin ürünüdür. Bizzat HT Solar işçilerinin ifadesiyle, liste kimsenin tanımadığı, fabrikadaki mücadele süreçlerinde yer almamış, sınıf mücadelesinden uzak isimlerle doludur. Bu kişiler Genel Kurul kürsüsüne HT Solar işçisinin sorunlarını taşımak, Genel Kurul'a önergeler sunarak sendikayı daha ileriye taşımak maksadıyla değil, Baş Temsilci'nin iradesi doğrultusunda oy kullanmak için Kurul'a taşınmışlardır. Baş Temsilci, temsilcilik misyonu gereği yapması gerekenleri "iyilik" olarak pazarlamış, karşılığını

beklediğini ifade etmiştir. Kişisel ilişkilerini kullanmış, işçiler üzerinde duygusal mobbing uygulamıştır. Baş Temsilci'nin arkasındaki siyasal odağın, yeri geldikçe sendikal demokrasiden, sınıf mücadelesinden bahsetmesinin ise demagojiden öte bir anlamı olmadığını HT Solar pratiği göstermektedir.

Fabrikadaki bir diğer grup ise Necmettin Aydın'ı desteklemektedir. Necmettin Aydın'ın listesinde bir koltuk ayarladığı konuşulan EMEP, ihaneti tescilli Şube Başkanı'nı destekleme kararı aldı. Özellikle son süreçte HT Solar işçisi nezdinde iyice teşhir olmuş, fabrikada İnsan Kaynakları temsilcisi gibi davranan Necmettin Aydın'ı savunmanın güçlüğü bu grubun işini iyice zora sokmuştur. Bu nedenle EMEP'li işçiler ilk etapta mevcut Başkan'ı desteklediklerini açıklayamamış, muhalif olanları karalamaya girişmişlerdir. Necmettin Aydın'ı desteklediklerini açıklamak zorunda kalınca da bu kişiyi Alevi kimliğinden kaynaklı desteklediklerini açıklayarak, Alevi işçiler üzerinde bir etki yaratmaya çalışmışlardır. Şubede alacakları bir koltuk uğruna ihaneti tescilli bir adayı desteklemek reformizmin sınıf mücadelesi anlayışını göstermektedir. Onlar için mesele bürokrasi değil, bürokrat koltuğunda kimin oturduğudur. Bu uğurda kullandıkları yöntemlerse acizliklerinin yanı sıra ge-

rektğinde ne kadar ilkesizleşebileceklarını gösteriyor.

Delege seçimlerinde bu iki grubun karşısında bir taraf oluşturmaya çalışan adaylar, diğer grupların çok çeşitli karalamalarına maruz kaldılar. Kısıtlı imkanlarla çalışma yürüten adaylar, güncel bir saldırı ile karşı karşıya olan HT Solar işçisinin gündemini Genel Kurul'a taşımak, o kürsüde bürokratik zihniyeti mahkum etmek ve sendikanın sınıf sendikacılığı ilkelerine sahip çıkması gerektiğini ifade etmek için mücadele yürüttüler.

Sınıf sendikacılığı cephesini oluşturmaya çalışan adayların aldıkları destek hiç de azımsanmayacak düzeydedir. Bundan sonra yapılması gereken, bu desteği bir güce çevirmektir. Bu anlayıştaki işçilerin sorumluluğu, başta HT Solar'daki işten atma saldırısı olmak üzere tüm sorunlarla ilgili olarak, sendika bürokratlarından medet ummadan inisiyatifi ele almaktır. Yılgınlığa düşmeden daha büyük bir şevkle mücadeleyi sürdürmektir. Sınıf bilinçli işçiler ileriki süreçlerde uzlaşmacılığa, işbirlikçiliğe geçit vermeden sınıf mücadelesinin çıkarları doğrultusunda işçileri taraflaştırmak için çaba harcamalı, taban örgütlülüklerine dayalı demokratik işleyiş hakim kılmak için gayret göstermelidirler.

TUZLA'DAN BİR SINIF DEVRİMCİSİ

Birleşik Metal-İş Bursa Şubesi 7. Olağan Genel Kurulu üzerine...

Birleşik Metal-İş Sendikası (BMİS) Bursa Şubesi 7. Olağan Genel Kurulu 29 Eylül tarihinde gerçekleşti. Metal Fırtınası sonrası Renault işçilerinin geçiş sürecine denk gelen bir önceki Genel Kurul'dan bu yana 4 yıl geçti. Bu 4 yıl içinde BMİS, üzerine ölü toprağı serpilmiş vaziyette sürekli güç kaybederken, Renault işçileri TM'ye geri döndüler. Yine geçtiğimiz 4 yıl içinde sıfır zamlar alındı, örgütlü olunan fabrikalarda taşeron işçisi sayısı arttı. Sendikada yolsuzluklar yapıldığı ortaya çıktı, şube yöneticisi görevden alındı vb...

Oysa ki artan sorunlar karşısında Genel Kurul'da canlı tartışmaların olması, geçmişin muhasebesinin yapılması, yanlışlardan ders ve sonuçların çıkartılması ve bunlar üzerinden geleceğe emin adımlarla yürüyecek bir sendikal anlayışa dayalı, yeni bir yönetimin belirlenmesi gerekirdi. Şüphesiz, öncü-devrimci her metal işçisinin yüreğinde yatan böyle bir sendikadır.

Ancak hayaller ve gerçekler iki karşıt uçta duruyor. Metal işçisinin çıkarlarını savunan bir sendikanın genel kurulu nun da kurula hazırlığın da sınıf sendikacılığına uygun olması gerekirdi. Genel kurulları, kağıt üzerindeki bürokratik bir prosedürün yerine getirilmesi olarak gördüğümüz sürece, ne yaparsanız yapın çıkan sonuç, koltukta kimin oturacağını belirlemekten ibaret kalır.

"SINIF SENDİKASI" NIN YAPTIKLARI VE KONUŞMADIKLARI

Adnan Serdaroglu, Genel Kurul konuşmasında kendilerinden daha ileri sınıf sendikası olmadığını iddia ediyordu. Geride kalan 4 yıla bu çerçeveden baktığımızda dahi sanıldığının aksine bir sürecin geride bırakıldığını gösteren pek çok şey yaşanmıştır. İlk akla gelenleri peş peşe sıralamak dahi BMİS yönetiminin iddiasına yeterince ışık tutacaktır:

- BMİS Bursa Şube üzerine söylenecek çok söz olmasına rağmen, BMİS Bursa Şubesi üyelerinin ortak gündemi olan temel gündemler tartışmaya açılmalı, dersler çıkartılmalıydı.

- Bir önceki genel kurulu coşkulandıran, BMİS üyelerinin moralini yükselten Renault işçilerinin TM'ye geri dönmelelerinin sebepleri irdelenmeli, nerede hata yapıldığı belirlenmeli, telafi etmenin yolları aranmalıydı.

Yeni dönem, sınıf bilinçli metal işçilerinin omuzlarında yükselecek mücadeleyi bekliyor. Dosta güven düşmana korku salmak ancak böyle başarılabilir. Bu başarılırsa BMİS de düşmüş olduğu durumdan çıkarılabilir.

- Şube üye sayısının önemli bir kısmını oluşturan Asil Çelik işçilerini sıfır zamma mahkum eden anlayışın hesap vermesi gerekirdi.

- Prysmian'da temsilciyi görevden alan, yok sayan yöneticilerin yaptıkları bir çırpıda unutulacak mıydı? Yaşanan hukuksuzluğun üstü neden örtüldü? Başka fabrikalarda da benzer hukuksuzluklara imza atan BMİS yönetiminin, önümüzdeki süreçte başka temsilciler için de aynısını yapmayacağını garanti var mıdır?

- Şube sınırlarını aşarak soruları genişlettiğimizde, BMİS üyelerinin aklında soru işareti olarak yer almaya devam eden TM protokolüne hangi masalarda karar verildiği, protokol imzalanmadan önce üyelerine neden sorulmadığı tartışılabilirdi.

- Sözleşme döneminde veya kriz süreçlerinde, etkin ve sonuç alıcı eylemler (üretimi durdurma vb.) neden kullanılmadı ve kullanılmıyor vb. gibi sorular cevaplanabilirdi.

Şube Genel Kurulu'nda, geride kalan 4 yılın günah keçisi, eski şube başkanı Ayhan Ekinci oldu. Hem de hiçbir somut sorun tartışılmadan... Ayhan Ekinci'nin bu

sorunlardan muaf olduğunu söylemiyor, yalnız olmadığını dile getiriyoruz. Şube yönetimi bir bütün olarak bu sürecin bir parçası ise, sorunların da muhatabıdır. Genel Merkez, bu sorunlar karşısında süttten çıkmış ak kaşık mıdır? Yaşananların bizatihi sorumluluğunu taşımaktadır. Bugünkü sessizliğiyle ya da kapalı kapılar ardında yaptığı pazarlıklar ile temize çıkmanın hesabını yapmaktadır.

Devrimci bir sınıf sendikası, kendine vurarak bu sorunları başarı ile çözme yoluna gider. Maalesef ki BMİS'te olmayan ve olamayan da budur. AKP iktidarını eleştir, sınıf bilinci geri işçiyi eleştir, sana muhalif işçiyi yok say, tecrit et, ama bir tek kendine dokunma!

Şimdi soralım, bir Genel Kurul'da bu sorular cevaplanmıyor, hasıraltı ediliyor sa kendinize "sınıf sendikası" diyebilir misiniz? Asgari sendikal demokrasi ilkelere uygun yapılmayan bir Genel Kurul, bürokratik bir işleyişi daha da pekiştirmekten başka bir rol oynamaz.

Son olarak belirtelim ki, Genel Kurul'da 2 delege tarafından Metal İşçileri Birliği'ne yapılan provokatif davranış da bu tablodan bağımsız değildir. Bu provokasyon, her türlü gerici propagandayı pompalamam, muhaliflere tahammül-

süzlüğü beslemenin, sendikal demokrasi yok saymanın doğal sonucu olarak yaşanmıştır.

GENEL KURUL BİTTİ, YA SONRASI?

Genel kurul prosedür gereği yapıldı. Şube yönetiminde değişiklikler oldu. Sorunlar ise orta yerde duruyor. Ancak fabrikalardaki öncü-devrimci, emekten yana olan metal işçilerinin ilkeli ve kararlı mücadelesi ile bu sorunların üstesinden gelinebilir ve şimdiye kadarki bütün kayıplar telafi edilebilir.

Bursa, metal işçisinin kalbi durumdur, Metal Fırtınası'nın bütün açıklığıyla gösterdiği gibi. Tam kalbindeyiz ve kalp durdu mu organizma durur. Haklılığımızdan, eylemimizden aldığımız güçle mücadele etmeliyiz. Yeni dönem, sınıf bilinçli metal işçilerinin omuzlarında yükselecek mücadeleyi bekliyor. Dosta güven düşmana korku salmak ancak böyle başarılabilir. Bu başarılırsa BMİS de düşmüş olduğu durumdan çıkarılabilir. İçtenlikle, hiçbir kayıya kapılmadan yarımlar üretmeniz, sonuçlar çıkartmanız, sizi sınıf sendikacılığı yolundan yürütür. Kaveller'e, 15-16 Haziranlar'a bağlılık da bunu gerektirir.

BURSA'DAN SINIF DEVRİMCİLERİ

İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf ücret için mücadeleye!

Kriz koşullarında asgari ücret bir yandan enflasyon ve hayat pahalılığı karşısında sürekli erirken, diğer yandan kesilen vergilerle iyice kuşa dönüşüyor. Eylül ayı ile itibarıyla vergi diliminin artması sonucu asgari ücret netinden 79 TL vergi kesintisi yapıldı. Böylece, Asgari Geçim İndirimi giydirilmiş net asgari ücret 2.020,91 liradan 1.942,32 liraya düştü.

Geçtiğimiz yıllarda söz konusu vergi işçilerden kesilmiş ve tepkiye konu olmuştu. Sonrasında kesinti devlet tarafından karşılandı. Bu yıl sermaye devletin konuya dair hâlâ bir açıklama yapmaması, verginin işçinin cebinden kesileceğinin bir işaretidir.

Sermaye devleti gelir vergisi, damga vergisi, işsizlik fonu kesintisi diyerek işçileri sürekli soymakta, böylelikle soygun düzenini sürdürmektedir. Ayrıca geçtiğimiz yıllarda AGİ asgari ücret içine yedirilmiş, birçok işyerinde de gasp edilmiştir. Kapitalist efendilerin sömürü ve soygun düzenini ayakta tutan devletin finansmanı, ezilen milyonların cebinden alınan vergilerle karşılanıyor. İşçilere kalan kuru maaş ise ay sonunu getirmeye kesinlikle yetmiyor. Bunun için ya yoğun mesailerle çalışmak ya da “yasal tefeciler” olan bankalardan kredi çekmek zorunda kalınıyor.

Öte yandan elektriğe, doğalgaza ve temel tüketim maddelerine hemen her gün zam gelmektedir. İşçi ve emekçiler her yeni güne bir zam haberi ile uyanıyorlar. Alınan her zam haberi ile birlikte işçi ve emekçiler hayatlarından kısıyor, kışı doğalgazı yakmayarak, soğukta geçiriyorlar. Sağlıksız konutlarda yaşam

mücadelesi veren işçi ve emekçiler, karbonhidrat ağırlıklı beslenerek, ayakta kalmaya çalışıyorlar.

Yapılan zamlarla birlikte yılın ilk aylarından itibaren enflasyon oranı resmi olmayan rakamlara göre %30'a dayandı. Geline yerde sermaye devleti gerçek enflasyon oranını gizliyor. Kamu TİS'lerinde, TÜPRAŞ sözleşmesinde ve bir dizi tekil sözleşmelerde zam oranı düşük tutuldu. %5-6 gibi komik rakamlarla sözleşmeler bağitlandı. Sermaye devleti, aynı senaryoya devam ederek, Metal Grup TİS sürecini de patronlar lehine kapatmayı düşünüyor. Böylece alınan sefalet ücreti gerçek enflasyon karşısında tüm den eriecektir.

Türk-İş'in araştırmasına göre, Ağustos ayında 4 kişilik bir ailenin açlık sınırı 2 bin 58, yoksulluk sınırı 6 bin 705 lira oldu. Durum bu kadar açıkken, açlık sınırının altında ücret almak kabul edilecek bir şey değildir. Sendika bürokratları, işçilerden bağımsız hazırladıkları sözleşme taslaklarında düşük zam oranları isteyerek, sürecin baştan kaybedilmesinin önünü açıyorlar. Eğer işçiler mücadele etmezse, Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nda veya toplu iş sözleşmesi dönemlerinde sendika bürokratlarının sundukları taslaklardakinin daha aşağısında bir zam oranına imza atılacağı baştan bellidir. Bu süreçlerin dışında kalan işçiler ise daha düşük ücretlere mahkumdur.

Bugün kapitalist düzende insanca yaşayabilmek için mücadele etmek dışında bir alternatif yoktur. Hep verilenlerle yetinmek mantığı yarın öbür gün elde bulunanların da kaybedilmesi demektir. İşçi sınıfı örgütlü bir taraf olarak sahneye çıkarsa haklarını almak için buzu kırabilir. Ne zaman ki işçi sınıfı burjuva sınıfına karşı kendi sınıf kimliği ile hareket etmeye başlarsa sefalet zammından kurtulmanın da yolu açılır.

Dolayısıyla işçi sınıfı bulunduğu her işletmede, her üretim biriminde “söz, yetki, karar” hakkına sahip çıkmalı, meşru istemler etrafında komite, fabrika meclisi gibi taban örgütlerinde birleşmeli, mücadeleyi yükseltmelidir.

Sözleşme görüşmeleri öncesinde, Gebze'de Birleşik Metal-İş (BMİS) üyesi işçiler de Türk Metal (TM) üyesi işçiler de masadan iyi bir sonuç çıkmayacağını düşünüyorlar. Yıllardır masa başında MESS ile hareket eden sendika bürokratları tarafından ihanete uğrayan metal işçilerinin güvensizliği çok normal.

Metal işçileri genel olarak yeterli bulmasalar da taslakta yer alan %28-34'lük zam oranlarını almak için bile eylemler yapmak ve grev yaşasına boyun eğmemek gerektiğini söylüyorlar.

ZF Sachs'tan Birleşik Metal-İş üyesi bir işçi, TM'nin taslağının ve masadaki tutumunun ötesine geçmeye soluğu

Gebze'de metal işçilerinin TİS konusundaki görüşlerine dair

yetmeyen bir Birleşik Metal-İş olduğunu söylüyor. “Birleşik Metal taslakta ne talep ederse etsin, TM'nin sınırında kalacaktır” diyor. Zaten TM ile BMİS'in imzaladığı protokol sözleşme, ortak hareket edeceklerinin, birbirlerini zora sokamayacaklarının ifadesi değil midir?

Bu tablonun dışına ancak işçilerin inisiyatifli ile çıkılacağı açıktır.

İlk görüşmelere dair düşüncelerini sordukumuz işçilerin çoğunluğu ilk 2-3

görüşmeyi gereksiz görüyor. Zaten baştan anlaşılmalı olan idari maddeler için görüşme yapmanın oyalamadan başka bir şey olmadığı düşüncesindeler.

Autoliv'den bir işçi, “Bugüne kadar idari maddelerde zıtlıştıklarını görmedim. Ücret konusundaki maddelerde de MESS'in dediğinin dışına çıkıldığını görmedim” diyor.

Enflasyon rakamlarının bilinçli olarak düşük gösterildiğinin farkında olan işçi-

ler, MESS'e ve sendika ağalarına kalırsa %10 civarı zamdan fazlasının alınmayacağını düşünüyorlar. TÜPRAŞ ve kamu TİS'lerindeki %6-8'lik zamların bir ölçü olduğu, işçiler harekete geçmezse aynı kadece boyun eğileceği inancı hakim.

Maalesef ki birçok işçi suçu birbirine atıyor. Herkes birbirinden bir şey bekliyor. Diğerlerinin suskunluğunu, boyun eğişini kendine bahane ediyor. Bu bahanelerle hiçbir şey elde edemeyeceğimiz, kendimizi kandıracağımız, ancak vicdanımızı rahatlatacağımız ortadadır. Metal işçileri olarak kazanmak istiyorsak bahanelerin arkasına sığınmayalım.

GEBZE'DEN BİR SINIF DEVRİMCİSİ

Teslim Demir'in anısına... / 1

'60'lı yıllar: Devrimci ör

Ölümünün hemen ardından, 2011 Eylül'ünde, Mihri Belli üzerine bir konferans vermiştim. Konferansın asıl konusu Mihri Belli değildi; ama ölümünün sonrasına denk geldiği için, genel çizgiler içinde siyasal yaşamını ve özellikle Türkiye sol hareketi içindeki kendine özgü yerini ele almak gerekmişti. Konu ele alınırken 1967-71 dönemi üzerinde özellikle durulmuştu. Zira bu, Mihri Belli payına yerine getirebileceği önderlik misyonu bakımından tüm siyasal yaşamının benzersiz bir kesitiydi. Öncesinde böyle bir şansı olmamıştı, sonrasında da olmayacaktı. Ortaya konulan temel düşünce, Mihri Belli'nin o özel tarihsel evrede kendisinden bekleneni devrimci açıdan veremediği, böylece o yıllarda etrafına kümelenmiş dönemin gençlik önderlerini büyük hayal kırıklığına uğrattığı ve kaçınılmaz olarak başka arayışlara ittiği idi.

Mayıs 2012'de bu kez Deniz Gezmişler'in asılmasının 40. yılı üzerine bir konferans vermiştim. Bu, '60'lı yılların devrimci örgüt ve önderlik boşluğuna ilişkin yönleriyle, Mihri Belli konulu konferansın bir devamı ve tamamlayıcısı gibiydi. Vurgulanan temel düşünce, '60'lardaki toplumsal uyanışın ve sol kabarışın ortaya çıkardığı yeni devrimciler kuşağının dönem boyunca devrimci bir önderlik ve örgüt olanağından yoksun kaldığı, söz konusu boşluğu dönemin sonuna doğru bizzat kendilerinin doldurmaya yöneldiği ve anlaşılır nedenlerle bunda başarısız kaldıklarıydı.

Teslim Demir üzerine ölümünü izleyen günlerde verilen konferansın temel teması da bir bakıma aynı oldu. Bu kez aynı temel düşünce, '74 sonrası devrimci yükselişin ortaya çıkardığı yeni devrimciler kuşağı üzerinden ele alındı. Buradaki temel fikir partimiz için bir yenilik taşımıyordu. Hareketimizin iki temel çıkış belgesinin ilkinde, '70'li yılların ikinci yarısında devrimci parti ve örgütlerin hızlı büyümesine işaret edilirken şunlar söyleniyordu: "... Doğal olarak bu sağlıklı bir büyüme idi. Baş küçük gövde büyüktü. Baş küçük olarak kalıyor, gövde sürekli büyüyordu. O zamanların popüler

Deniz Gezmiş'in simgelediği devrimciler kuşağının solun ortak değerleri haline gelmesi rastlantı değildir ve son derece anlamlıdır. Devrim yapmak isteği, iradesi, cesareti ve bu uğurda kendini ortaya koyma pratiğidir bunu sağlayan. Onları kalıcı kılan budur. Teslim Demir yoldaş türünden devrimcilere ruh ve ilham veren işte bu kuşaktı.

deyimiyle, nicel gelişim ile nitel gelişim arasında bir uçurum vardı. Baş gövdeyi yönetip yönlendirip geliştirmiyor, bilakis gövde başı sürüklüyordu. Bu tipik bir kendiliğindencilik, bir arkadan sürüklenişti." (Yakın Geçmişe Genel Bir Bakış, 1987)

Mihri Belli'nin ölümü ve Denizlerin idamının 40. yılı konulu konferansların kayıtları aradan geçen yıllara rağmen henüz yayınlanamadı (Tarihsel TKP'nin 100. yılı bu yayına anlamlı bir vesile olabilir). Burada üç ana bölüm halinde yayınlanan metin, Teslim Demir yoldaşa ilişkin konferansın elden geçirilmiş ve birçok özel ayrıntıdan arındırılmış kayıtlardır. Bölümleme konferansın üç ayrı oturumuna göredir. Yer yer kaçınılmaz ve bağlamları nedeniyle ayıklanması güçlükler taşıyan tekrarlar bunun sonucudur. Tüm başlıklar yayın vesilesiyle konulmuştur...

Partimiz Teslim Demir'i Türkiye dev-

rimci hareketinin yarım asırlık çınarı" olarak tanımladı ve bir partinin sınırlarına sığmayacak türden devrimcilerin az bulunur örneklerinden biri olduğunu vurguladı. Onun 1968'den 2018'e uzanan devrimci siyasal yaşamının devrimci hareketimizin bu aynı tarihsel zaman dilimindeki seyri ve sorunları üzerinden anlamlandırılması, bu tanım ve vurgunun özüne uygun bir tutum olmuştur.

'60'LI YILLARDA SOL DALGA VE DEVRİMÇİ ÖNDERLİK BOŞLUĞU

Sol hareketimizin Cumhuriyeti de önceleyen bir tarihi var. '60'lı yıllara kadar neredeyse sadece TKP'de temsil edilen bir tarihtir bu. TKP tüm tarihi boyunca sınırlı sayıda aydın ve işçiden oluşan, kitle tabanından yoksun, alabildiğine dar bir kadro partisi olarak kaldı. 1951 tevkifatının ardından ise tümüyle tasfiye

oldu. '60'lı yıllarla başlayan yeni döneme az sayıda kadro ve tartışmalı bir düşünsel-politik miras bıraktı. Geriye kalan ve onun gerçek temsilcisi sayılan kadrolar bu yeni dönemde TKP'nin yeniden inşasını gündeme getirmediler. Böylece tarihsel TKP tarihe karışmış oldu. '70'li yıllarda Leipzig ekseni olarak aynı isimle sahneye çıkan partiye tümüyle farklı bir oluşumdur.

'60'lı yıllar modern Türkiye'nin tarihinde sol ve sosyal mücadele açısından tümüyle yeni bir dönem oldu. Hızlanan kapitalist gelişmenin ürünü modern sınıflaşma, sosyal, siyasal ve kültürel sonuçlarını ülke düzeyinde göstermeye başladı. Başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi katmanların istemleri, bunun ürünü mücadeleler ve bu mücadelelerden güç olarak serpilerek bir sol hareket gerçeği vardı artık Türkiye'de.

Bu yeni dönemde birbirini izleyerek

güt ve önderlik boşluğu

H. Fırat

ortaya çıkan birden fazla sol akım görüyoruz. Doğan Avcıoğlu'nun yönettiği Yön Dergisi'nde temsil edilen ve kendini Kemalizm'in yeni koşullara uyarlanmış temsilcisi sayan darbeci bir burjuva solu, zamanlama olarak bunlardan ilk ortaya çıkıyordu. Farklı eğilimlerden karışık kafalı sendikacıların kurduğu, altından kalkamadıkları için de çok geçmeden yönetimini ilerici aydınlara devrettikleri TİP ise sosyalist solu temsil etmek iddiasındaydı. Çok geçmeden TİP bünyesinde yaşanan bölünmeyle birlikte, tarihsel TKP kökeninden gelen ve geleneği temsil eden Mihri Belli ve Hikmet Kıvılcımlı gibi şahsiyetlerin önderlik ettiği eğilimler, esas olarak da Mihri Belli önderliğindeki MDD Hareketi, dönemin bir öteki önemli sol akımı oldu. 1970 başına, yani '71 Devrimci Çıkışı'nın hemen öncesine kadar, solun tablosu kabaca böyleydi.

TİP'in ve MDD Hareketi'nin lider kadroları, tarihsel TKP'den arta kalanlardan oluşuyordu. Mihri Belli ve Dr. Hikmet Kıvılcımlı için bu dolaysız olarak böyleydi. Mehmet Ali Aybar ve Behice Boran ise 1940 sonrasının TKP sempatisini sol aydınlara mensuptular. Bu ikinciler, '60'lı yıllarda ve daha somut olarak da TİP yönetimi dönemiyle birlikte, tümüyle reformist-parlamentarist bir çizginin temsilcileri oldular. Mücadeleyi ileriye götürmek değil fakat dizginlemek ve düzenin icazet sınırları içinde tutmaktı esas rolleri. Ama tarihsel TKP'den gelen, dahası onun direnişçi kanadını oluşturan Mihri Belli ve Dr. Hikmet Kıvılcımlı gibi liderlerin de, dönemin sosyal uyanışına ve bunun beslediği sol dalgaya önderlik edebilecek bir devrimci program, çizgi ve örgüt ortaya koyamadıklarını, tam tersine hareketi başka biçimlerde sakatladıklarını, böylece sonraki parçalanmalara da kolaylaştırıcı bir zemin hazırladıklarını biliyoruz.

'60'lı yıllar, düzen sınırlarını aşamayan bir burjuva sosyalizmi dönemi oldu. İzlenen çizgi kadar, bunun gerçekleşmesi için temel alınan ya da umut bağlanan araçlar yönünden de bu böyleydi. Ya parlamentarizme bel bağlanıyordu, ki

Aybar-Boran liderliğindeki TİP şahsında olan buydu. Ya da sözümona sol bir askeri darbeden hiç değilse o konjonktürde yarar umuluyordu, Mihri Belli ve Hikmet Kıvılcımlı şahsında olansa buydu. Bu ikincilerin ilk gruptan önemli bir farkı, demokratik devrim düşüncesinin farklı versiyonları üzerinden ortaya kendilerinin devrim stratejileri koymalarıdır. Ama bu hiç de devrime yönelen bir politik çizginin temsilcileri oldukları anlamına gelmiyordu. Hiç değilse o evrede öncelikli beklentileri, sözde sol Kemalist bir askeri darbenin "kapitalist olmayan yol"dan yolu açmasıydı. Bu konum ve tutum, düzenin icazet sınırlarını esas alan pasifist TİP yönetiminden farklı olarak, MDD Hareketi'nin dönem içinde ve daha çok da gençlik hareketi üzerinden izlediği militan mücadele çizgisini gölgeliyordu.

Oysa bu aynı yıllar, 1960'lı yılların ikinci yarısı, solun gelişip serpilmeğe olduğu dinamik bir özel evreydi. Sosyal uyanışın tazeliği ile, işçi sınıfı hareketinin diriliği ile, genel olarak solun toplum içerisinde umut vadeden bir güç olarak öne çıkması ile ayırt edilen, tümüyle yeni bir dönemdi sözkonusu olan. Bu, başta işçi sınıfı olmak üzere alt sınıflar yönünden sosyal uyanış ve mücadelenin gelişip serpildiği, sol açısından tarihinde ilk kez olarak kitleselleşmenin ve toplumun gündemine girmenin başarılabilirdiği bir tarihi evredir. Ama yazık ki bu gelişmeye devrimci açıdan yanıt verebilen herhangi bir parti, örgüt ya da önderlik ortaya çıkamadı bu yıllar içinde. Geçmişten kalan ve sürekliliği temsil edenler, Mihri Belliler ve Hikmet Kıvılcımlılar, hiç değilse o günkü çizgileri üzerinden burjuva sosyalizmini aşamayan bir perspektifin içinde kaldılar. Çevrelerinde yüzlerce genç mil-

litan varken, bunların tümü de devrime ve sosyalizme gönül vermişken, bunlarla bir parti kurmak yoluna bile gitmemele-ri bu açıdan yeterince açıklayıcıdır. Oysa devrimci partinin inşası gerçek bir devrim mücadelesinin ilk ve olmazsa olmaz koşuludur. Ama biz o yıllarda bunu açık bir hedef olarak tanımlayan ve somut bir

süreç olarak yönelen herhangi bir girişim göremiyoruz. Mihri Belli ve arkadaşları, tarihsel TKP'nin temsilcileri olmak iddialarını koruyorlar, ama 1951 tutuklamalarıyla tümünden yıkıma uğramış bulunan bu partinin yeniden inşası için kıllarını kıpırdatmıyorlardı.

Mihri Belli'nin o dönem için sorumluluğu özellikle ağırdır. Zira dönemin gençlik

hareketini sürükleyen çok sayıda devrimci genci ve aydını kendi çizgisine kazanmış lider kişilik konumuyla, bu asıl olarak onun dönemi ve dolayısıyla da göreviydi. (Hikmet Kıvılcımlı'nın öne çıkışı dönemin sonuna doğrudur). O yıllarda Mahir Çayanlar, Deniz Gezmişler ve İbrahim Kaypakayalar şahsında simgelenen devrimci gençlik büyük bir bölümüyle Mihri Belli önderliğindeki MDD Hareketi saflarındadır. Genç devrimcilerin ezici bölümü "Mihrici"dir. Bu büyük ve nitelikli bir kadro potansiyelidir, dolayısıyla devrimci bir partileşme süreci için bulunmaz bir imkan ve kaynaktır. Oysa Mihri Belli'nin devrimci bir parti girişiminden çok geçmeden boşa çıkan oportünist hesap ve kaygılarla uzak durduğunu biliyoruz. Dönemin sonuna (1970 yılı ortalarına) doğru nihayet buna yönelmiş görünmesiyse, ciddi bir adımdan çok, MDD Hareketi bünyesindeki büyük kanamayı durdurmaya yönelik göstermelik, yüzeysel ve sonuçsuz bir manevradır.

Aynı '60'lı yıllar, dünyada devrim dalgasının sürmekte olduğu bir tarihsel

evreyi işaretlemektedir. Sovyetler Birliği'ndeki bürokratik bozulma ve ideolojik yozlaşmaya, bununla bağlantılı olarak dünya komünist hareketindeki bölünmelere ve sorunlara rağmen, dünya ölçüsünde yaygın sosyal hareketlilikler ve devrimci mücadeleler var. Devrim dalgasının dünya ölçüsünde yükseldiği bir dönemdir sözkonusu olan. Dünya ölçüsündeki bu sürece de tanıklık eden genç devrimciler marksist klasikleri inceledikçe ve devrimler tarihi konusunda bilgi edindikçe, doğal olarak güven veren bir devrimci önderlik bekliyorlardı. Buna yanıt veren liderler, partiler, örgütsel yönelimler yoksa, sonuçta bu kaçınılmaz biçimde yeni arayışlar yaratırdı. Nitekim '60'lı yılların sonuna doğru Türkiye'de yaşanan da bu oldu.

Sonradan 1971 Devrimci Çıkışı'nın öncülüğünü yapan tüm kadrolar, 1967-70 döneminde Mihri Belli liderliğindeki MDD Hareketi bünyesinde yer alıyorlardı. Ama öte yandan bu aynı genç kadrolar devletin, dolayısıyla o günlerde "zinde güçler" cılasıyla oportünist ham hayallere dayanak yapılan ordu ve bürokrasinin ne anlama geldiğini, devrimin kurulu düzen ile onun devleti karşısında nasıl davranması gerektiğini hararetle inceledikleri klasik marksist eserlerden biliyorlardı. Yanı sıra Rusya, Çin ve Küba gibi başarılı devrim örneklerini inceliyor, bunların tuttuğu yoldan, izlediği gelişme çizgisinden etkileniyorlardı. Bu süreç çok geçmeden genç devrimcilerin devlet darbeciliği peşinde koşanlardan kopmasıyla sonuçlandı.

Dönemin devrimci gençliği devrim istiyordu. Ama izlenen çizginin, savunulan görüşlerin, girilen yolların hiç de buraya götürmediğini de görüyordu. TİP'in varıyoğu parlamentarizmdi. Mehmet Ali Aybar, Behice Boran, Sadun Aren gibileri bütün umutlarını kurulu düzenin anayasasına ve parlamentosuna bağlamışlardı. Dönemin egemenlerine güven vermek ve böylece onların şerrinden korunmak için, söylemlerini ve eylemlerini anti-komünizme vardırırdıkları bile oluyordu. Bunların karşısında ise büyük itibarı olan

'60'lı yıllar, düzen sınırlarını aşamayan bir burjuva sosyalizmi dönemi oldu. İzlenen çizgi kadar, bunun gerçekleşmesi için temel alınan ya da umut bağlanan araçlar yönünden de bu böyleydi. Ya parlamentarizme ya da sözümona sol bir askeri darbe-ye bel bağlanıyordu.

ve bununla da başlangıçta genç devrimcilere güven ve umut veren Mihri Belli gibi tarihi kişilikler vardı. Oysa bunlar da, hiç değilse o konjonktürde, çıkış için bir ordu darbesinden medet umuyorlardı. Bu umut kırıcı tablo, teorik birikim ve pratik mücadele deneyimi bakımından henüz çok yeni ve dolayısıyla yetersiz bu genç devrimcileri çıkış yolunu bizzat bulmaya yöneltti. Devrimci bir önderlikten yoksun kalanlar, büyük bir cüret ve cesaretle bunu bizzat inşa etmeye giriştiler. Başka bir alternatifleri yoktu ve bu, dönemin yeni devrimci kuşağının büyük şanssızlığı idi.

DEVRİMCİ ÖNDERLİK BOŞLUĞUNA KARŞI ÇIKIŞ ARAYIŞLARI

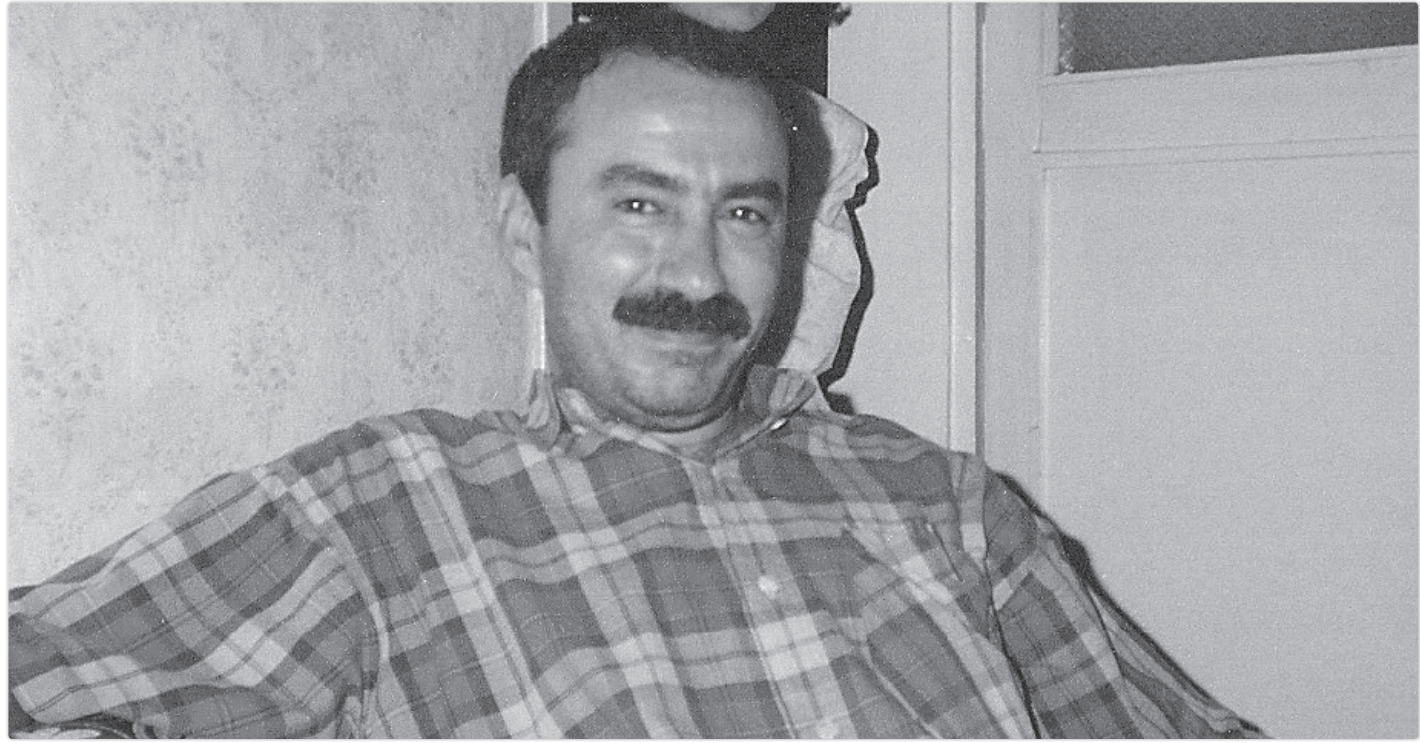
Böylece Teslim Demir yoldaşın anısı- na altını çizmek istediğim temel önemde olguya da gelmiş oluyorum. Uzun yıllar boyunca kitle desteğinden yoksun kalan sol, 1960'lardan itibaren nihayet toplumsal düzeyde bir güç olarak ortaya çıktı. '60'lardaki sosyal uyanışın beslediği kitle hareketi bunun bir ilk kaynağıydı. '74'te patlak veren yeni devrimci dalga bunun daha ileri düzeyde yeni bir örneği oldu. Ama yazık ki sol hareket bu dönemlere her seferinde bir ön hazırlıktan yoksun olarak girdi. Ne devrimci bir düşünsel birikim, ne devrimci bir program, ne iyi kötü hazırlığını önden yapmış devrimci bir parti vardı. Yani bu dalgayı karşılayacak, omuzlayacak herhangi bir ön politik-örgütsel birikim, dolayısıyla hazırlık yoktu. Olduğu kadarıyla da sorunluydu, yararlı olmaktan çok sorun kaynağı idi.

Bu, kabaran dalganın esas yönünden kendiliğinden dinamiklerle ilerlemesi,

bunun sonucu olarak da bir yerde bir yerlere çarpıp kaçınılmaz biçimde kırılması demektir. '60'ların ikinci yarısını kaplayan dalgada da bu böyle oldu. Düzen cephesi, egemen bir sınıf olarak burjuvazi, her düzeyde ve her bakımdan örgütlüydü. Arkasında da tüm imkanları ve muazzam deney birikimiyle emperyalizm vardı. Daha '60'lı ilk yıllardan itibaren Ameri-

'71'den kalıcı olan devrim yapmak iradesiydi ve bu çok önemliydi. Kurulu düzeni yıkmak üzere devlete başkaldırmak, bu yeni bir durum, yeni bir tutumdur. Devrimciliği de temelde buradan geliyordu. İdeolojik konumu tartışmalıydı, ama bu yönelimiydi asıl kalıcı olan.

kali uzmanlar Türkiye'deki sosyal uyanışı görüyor, Türkiye'yi yönetenlere sürekli akıl veriyor, yol yordam gösteriyorlardı. Bu dalganın önünü nasıl alabilecekleri üzerine politikalar ve planlar sunuyorlardı. Nitekim örgütlü bir güç olarak dinsel gericiğin önü böyle açıldı. Komünizmle Mücadele Dernekleri böyle yaratıldı. Fa-

şist paramiliter güçler Alparslan Türkeş eliyle böyle örgütlendi. Yani bir tarafta bilinçli ve alabildiğine örgütlü bir sınıf, bu sınıfın arkasında ise muazzam imkanları ve tarihsel deneyimiyle emperyalizm var. Emperyalizmin toplumsal uyanışları dizginlemeye ve saptırmaya, sosyal mücadeleleri ve sol akımları ezmeye dayalı bütün bir tarihsel deneyimi var. Beri tarafta ise kendiliğinden kabaran bir sınıf ve kitle hareketi dalgası ile devrimci parti ve önderlikten yoksun deneyimsiz bir genç devrimciler kuşağı...

'60'lı yıllarda Türkiye toplumu hareketleniyor. Sola o güne dek görülmemiş türden bir yöneliş var. Toplumun kültürel bakımdan gelişkin kesimlerinin bir bölümünü de kapsıyor bu. Belki niceliği abartılmayabilir ama büyük kentlerde aydınlar, sanatçılar, sendikacılar, öncü işçiler sola yöneliyorlar. Sol kendiliğinden hareketlenen emekçileri dolaysız girişimlerle destekliyor, buluşma kolaylaştırıyor. Toprağı işgal eden köylülerin desteğine Dev-Gençliler yetişiyor. Fabrikayı işgal eden işçilerin yanına sol sendikacılar ya da yine devrimci gençler

koşuyor. Bu, buluşmayı, birbirini anlamayı, kaynaşmayı kolaylaştırıyor. Dalga var, mücadele giderek sertleşiyor. Fabrika işgallerinin yaşandığı, çatışmanın giderek sert biçimler aldığı bir tarihi dönem... 15-16 Haziran gibi hâlâ da aşılamayan bir büyük işçi başkaldırısı, tam da bu dönemde, aynı '60'ların sonunda yaşandı ve onun tepe noktasını oluşturdu.

Mücadele sertleşiyor, hareketin devrimcileşme potansiyeli güçlü ama buna önderlik edecek devrimci bir parti, akım, önderlik yok. Solun o güne kadarki birikimi devrimci değil. Tarihsel olarak nedenleri incelenebilir ama sonuçta TKP devrimci bir parti olamadı. Saflarındaki bir kısım kadroların komünizm idealine samimi bağlılıkları ne olursa olsun TKP devrimci bir parti değildi. '60'lı yıllara TKP'den kalan elbette sol bir mirastı ama bunun devrimci niteliği hayli tartışmalıydı. Oysa sınıf mücadelesi sertleşiyordu ve bunu kucaklayacak dinamik devrimci bir partiye şiddetle ihtiyaç vardı. Bu parti için o günün Türkiye'sinde önemli bir devrimci genç kadro potansiyeli de vardı. Ama bu gücü birleştirecek, örgütleyecek, partileştirecek ve böylece örgütlü bir şekilde seferber edecek bir öznel irade yoktu '60'lı yıllar Türkiye'sinde. Üniversiteli genç insanların farklı arayışlara girmesi ve dolayısıyla da tartışmalı yollara düşmesi, bu tarihsel durumun bir ürünüdür. Marksizm "sol" sapmayı, sağ oportünizmin bir kefareti sayar. Bizde olan da tam olarak budur.

'71 DEVRİMCİ HAREKETİ'NDE KALICI OLAN...

Genç ve deneyimsiz devrimciler çıkış yolunu kendileri aradılar. Çıkışı nerede gördüklerini biliyoruz. Ama değerlendirmelerimizde vardır; burada kalıcı olan sol sapma değil, devrim yapmak isteği, iradesi, cesareti ve pratiğidir. Bu pratiğin gerektirdiği bedeli ödeme tutumu, yaşamını devrime adama kararlılığıdır. '71 Devrimci Çıkışı'nda kalıcı olan budur, öteki her şey geçici olmuştur. Bilimsel bir tanım olarak "sol maceracılık" olarak tanımladığımız davranış, çok kısa bir dönemin geçici bir olayı olarak kaldı. '74'ü

izleyen yeni devrimci dalga döneminde marjinal birkaç çevre dışında "sol maceracılık" diye bir şey kalmadı. Ana akımlar yönünden sol çizgi, yani dar insan gruplarına dayalı öncü savaş çizgisi, '74'ten itibaren hızla aşıldı. Üstelik yerini devrimci hareket bünyesinde, özellikle de onun önderlik kademelerinde, güçlü sağ eğilimlere bırakacak denli.

'71'den kalıcı olan devrim yapmak iradesiydi ve bu çok önemliydi. Kurulu düzeni yıkmak üzere devlete başkaldırmak, bu yeni bir durum, yeni bir tutumdur. Devrimciliği de temelde buradan geliyordu. İdeolojik konumu tartışmalıydı, ama bu yönelimiydi asıl kalıcı olan. Devlete başkaldıran bu genç insanlar, bunu bir devrim anlayışına dayandırıyorlardı. Sonuçta kendilerince bir devrim teorileri vardı ve bu kendince özgün öğeler de içeriyordu. Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya'nın yazıları buna tanıklık etmektedir. Ortaya konulan çizgi elbette tartışmalıydı, ama bu yeni dönemde hızla aşıldı. Onlarda kalıcı olan devrim yapmak arzusu, iradesi ve yönelimi oldu. Aradan neredeyse bir yarım yüzyıl geçtiği halde unutulmalarının ve unutturulamamalarının gerisinde bu var. Öncü savaş yürüttükleri için değil, fakat kendilerini bir davaya adayıp kurulu düzenin karşısına devrimci olarak çıktıkları için kalıcı olabildiler. '71 devrimciler kuşağının tarihimize buradan gelen çok ayrı bir önemi var.

Bugün '60'lı yılların TİP liderlerini yalnızca solun reformist kanadı sahipleniyor. Devrimcilerse onları en fazla ilerici politik kimlikleri üzerinden ve bu sınırlarda bile ciddi kayıtlarla sahipleniyorlar. Türkiye solunda reformist liderleri sahiplenmede bir ortaklık yok ama Deniz Gezmişler'e ayrımsız tüm kesimler sahip çıkıyorlar. Deniz Gezmiş'in simgelediği devrimciler kuşağının solun ortak değer-

leri haline gelmesi rastlantı değildir ve son derece anlamlıdır. Devrim yapmak isteği, iradesi, cesareti ve bu uğurda kendini ortaya koyma pratiğidir bunu sağla-yan. Onları kalıcı kılan budur.

Teslim Demir yoldaş türünden devrimcilere ruh ve ilham veren işte bu kuşaktı. Bu kuşağın adanmışlığı, 12 Mart'ın en karanlık dönemlerinde birçok genç insanın bilincinde derin izler bıraktı, ruhunda büyük fırtınalar estirdi. Bu genç devrimciler, Teslim Demir yoldaşa ilişkin parti açıklamasında da söylendiği gibi, o karanlık dönemde devrime inanç ve kurulu düzene hınç biriktirdiler. Karanlık bir dönemdi ve geçmeyecekmiş gibi görünüyordu, ama yalnızca üç yılın ardından geride kaldı. Toplum yeniden hareketlendi, sınıf ve kitle hareketi çok geçmeden çığ gibi büyümeye başladı. Tüm kesimleriyle sol hareket yükselen bu dalga içinde bir önceki dönemle kıyaslanmayacak bir büyük kitle desteğine ulaştı.

YENİ DÖNEM VE AYNI SORUN

Teslim Demir kuşağı daha ilk günün- den itibaren bu dalganın içinde oldu- lar ve dahası önüne düşmeye çalıştılar. 1974'ten itibaren ve daha ortada örgütler yokken, bu taze genç güçler mücadelenin yükünü cesaret ve inisiyatifle omuzlamaya giriştiler. Bu kuşağın bazı öğeleri, Teslim Demir örneğinde olduğu gibi, '71 çıkışı dönemine ancak yetişebilen ama katılma olanağı da bulamayan, 12 Mart karanlığında inanç ve sabırla bekleyen, yeni dalga patlak verir vermez kendini o dalganın önünde bulan insanlardı. Denebilir ki birçok yerde ve elbette esas olarak da öğrenci gençlik alanında, dalgayı bizzat ateşleyen de bunlardı. Dalgayla birlikte safları hızla kalabalıklaşan bu yeni devrimciler yığını, bütün parti ve örgütlerde '70'li yıllardaki mücadeleyi sürükleyen kuşak oldu.

Bu dönemin kuşağı kendini zorlu bir mücadelenin içinde buldu, ama bu mücadeleye dayanak oluşturacak bir

program ya da netleşmiş bir çizgi henüz yoktu. Bağlı oldukları hareketler vardı, bu hareketlerin bir mücadele mirası, herşeyden öte '71 devrimcilerinin mücadele ve fedakârlık ruhu vardı. Güç aldıkları kaynak esasında buydu. Bunun beslediği devrimci mücadele ruhu onları Marksizmin klasik kaynaklarına da yöneltiyordu. O dönem bir parça okumayı başaranlar, bu sayede bazı temel doğruları edinmeyi de başardılar.

1975 sonuna kadar sürdü bu. 1976 başından itibaren birtakım yayınlar çıkmaya başladı, ama bunlar açık bir çizgi- den yoksundu. Örneğin Halkın Kurtuluşu 1976 Şubat'ında çıktı, ama açık ve net bir çizgisi yoktu. Yüzeysel bir genel siyasa- sal ajitasyonu vardı yalnızca. Faşizme ve emperyalizme verip veriyordu. Sami- miyetle ve heyecanla direniş ajitasyonu yapıyordu. Ama hareketin bir programı, açık olarak tanımlanmış bir siyasal çizgisi henüz yoktu. Daha en az iki yıl da olma- yacaktı. Ama bu da 1978 yılı demekti ve hareket bu arada ulaşabileceği genişli- ğe zaten ulaşmıştı. Aynı şekilde döne- min tartışmasız en büyük hareketi olan Devrimci Yol'un da açık bir çizgisi yoktu. Yıllardır temel önemde bir dizi konuyu belirsizlik içinde bırakarak işleri götü- rüyordu. Mahir Çayan'ın çizgisini resmi planda reddetmiyordu, ama uygulama- da tümüyle farklı bir yol tutmuş durum- daydı. Bunu başka gruplar üzerinden de örneklemek mümkün. Genel ideolojik belirsizlik ve bulanıklık dönemin ortak özelliği idi.

'70'li yıllarda hareket, '60'lı yıllarla kıyaslanmayacak denli genişledi, kitle- selleşti, Türkiye'nin dört bir tarafına yayıldı. Binlerce, onbinlerce militanı içine aldı. Bu insanlar devrim için kendini feda etmeye hazır bir büyük güçtü. Ama tıpkı '60'lı yılların ikinci yarısında olduğu gibi, bunu kucaklayacak, birleştirecek, eği- tecek, belirgin bir doğrultuda ve amaca uygun bir şekilde seferber edebilecek güç ve yeterlilikte bir önderlik ya da parti

yine yoktu. Farklı devrimci parti, örgüt ya da gruplar elbette vardı. Bunlar için- de örgütsel biçim olarak kendini iyi kötü şekillendirmiş olanlar da vardı. Ama en büyük kitleyi temsil ettikleri halde, tirajı yüzünü aşan bir yayına sahip oldukları halde, 12 Eylül mahkemelerinde "yazık ki örgüt olamadık" diyenlerin önderlik ettikleri parti ya da örgütlerdi bunlar.

Belirgin bir ideolojik açıklıktan, bu- nun ürünü bir çizgi- den, buna uygun bir pratik yönelimden, bunun doğasına uy- gun bir örgütleme ve kadro yapısından yoksunluk dönemin genel özelliği idi. Örneğin TDKP 1978 yılı başında nihayet bir çizgiye kavuşmuş oldu. Ama bunun mevcut gidişata esa- sa ilişkin bir etkisi ol- madı. Hareket çoktan şekillenmiş, yapısını, karakterini, yönelimini ve kadrosunu bul- muştur. O güne kadar yapılmakta olan, artık çizgimiz var moral ve heyecanıyla kuşkusuz daha güçlü bir şekilde yapı- lıyordu. Ama bu esasa ilişkin bir yenilik sa- yılmazdı. İdeolojik boşluk döneminde ya- pılanlar ile, bir çizgiye kavuştuktan sonra yapılanlar arasında esaslı bir farklılık yok- tu. Kültürü, insan tipi, çalışma tarzı, yö- nelimleri çoktan oluşmuştu ve işler aynı minvalde sürüyordu. Bunu değiştirmeye yönelik anlamlı bir müdahale yoktu. Çok da sürmedi zaten, çok geçmeden her şey faşist karşı-devrim tarafından darmada- ğın edildi.

Teslim Demir yoldaş üzerinden söy- lemeye çalıştığım nedir? Kendini bu yeni devrimci dalganın içinde, önünde, en büyük heyecanlarla, en büyük inançlarla bulan bir insan kuşağı var, ama bunların kendi enerjilerini, inançlarını gerçekle-

tirebilecekleri sağlam bir parti ya da ör- gütleri yok. Bunu TDKP için olduğu kadar dönemin önplandaki hareketleri olan Devrimci Yol, Kurtuluş, TKP-ML/TİKKO ve Devrimci Sol, hatta o dönemin yeni ku- şak TKP'lileri için de söylemiş oluyorum.

'68 devrimci kuşağı için altını çizmiş bulunduğum temel önemde noktaya böylece bu kez '74 sonrası mücadele- yi omuzlayan kuşak bakımından gelmiş oluyorum. '74 sonra- sı devrimci kuşak da tıpkı '68 kuşağı gibi, mücadele isteği ve enerjisine yanıt vere- bilen bir önderlikten yoksun kaldı.

Örneğin Devrimci Yol'un başında böyle önderler yoktu. Ama saflarında çok sayıda değerli devrimci var- dı. Mustafa Özenç, Hıdır Aslan, İlyas Has, Veysel Güney gibi darağaçlarında ölümü yiğitçe göğüs-

lemiş olanlardan da bildiğimiz gibi... Her hareketin saflarında böyle çok değerli devrimciler vardı. Ama otobiyografisi sayabileceğimiz kitapta, Oğuzhan Müf- tüoğlu'nun samimiyetle verdiği bilgilere baktığımızda, bu değerli devrimcilerin hak ettikleri bir devrimci önderlikten yoksun kaldıklarını açıklıkla görüyoruz. Oğuzhan Müftüoğlu, daha henüz ne ya- pacağına karar verememişken, yeni dö- nemin genç devrimcileri beni tutup baş- larına oturttular diyor. Durum gerçekten buydu ve bu özü bakımından, hiç de Dev- rimci Yol'a özgü bir durum değildi.

'71 devrimcilerinden geride kalanlar, büyük bir bölümüyle, 12 Mart'ta yenil- gi ruh halini şu veya bu ölçüde yaşamış insanlardı. Sonradan Kurtuluş'a önderlik edecek olanlar, Mamak zindanındayken büyük bir hayal kırıklığı ve yenilgi ruh hali içerisinde olduklarını açıkça (ve elbette dürüstçe) söylüyorlar. Daha örtülü bir biçimde bunu Devrimci Yol'un bir nolu lideri de söylüyor. TDKP'nin başındakiler bunu dile getirmek açık yürekliliğini hiç- bir dönem gösteremediler. Ama 12 Eylül sınavı durumun onlar için farklı olmadı- ğını, farklı olmak bir yana, daha da beter olduğunu tüm açıklığı ile ortaya koydu. 1974'den itibaren patlak veren yeni dev- rimci dalga muhakkak ki '71 Devrimci Ha- reketinden geriye kalanlar için de etkile- yici, sarsıcı, yenileyici, güç ve moral verici olmuştu. Ama bunun köklü bir devrimci yenilenme için yeterli olmadığını da za- man gösterdi. Bunlar dönemin kuşkusuz daha deneyimli kadrolarıydı ama hiç de daha iyi devrimcileri değillerdi.

Ekim, Sayı: 319, Ekim 2019

Irak'ta kitlelerin isyanı hükümete geri adım attırdı

Sosyal medyadan yapılan çağrıyla 1 Ekim'de başkent Bağdat'ta başlayan gösteriler, Irak'ın farklı kentlerine de sıçradı. Kolluk kuvvetlerinin uyguladığı kaba şiddet ters tepti, gösterilerin yayılmasını körükledi. Aynı anda hem göstericilere hem polise ateş eden kişiler olduğuna dair iddialar da var. Öldürülenler arasında polislerin olması buna kanıt gösteriliyor. Gösterileri farklı amaçlar için istismar etmeye çalışan güçler olduğundan kuşku duyulmuyor. Ancak bu olgu, onlarca kişinin katledilmesinden hükümetin sorumlu olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Nitekim polisin göstericilere karşı aşırı şiddet kullanmaması için çağrıda bulunan Başbakan Adil Abdülmehdi, dolaylı da olsa hükümetin sorumluluğunu kabul etmiş oldu.

İNSANCA YAŞAM TALEBİ

Gösterilere dair farklı spekülasyonlar yapılsa da kitlelerin sokaklara dökülmesinin esas nedeni yolsuzluk-rüşvet batağına saplanmış iktidarın işsizlik, yoksulluk, sefalet gibi toplumsal sorunlara çözüm üretmekte aciz kalmasıdır. Petrol-doğalgaz zengini bir ülke olmasına rağmen Irak'ta işsizlik ve sefalet had safhada. Toplumun neredeyse yarısı yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Elektrik, su gibi temel ihtiyaçlar bile yarım yamalak karşılanırken, sağlık, eğitim, konut gibi temel hizmetlerde de ciddi aksaklıklar yaşanıyor.

Kitlelerin kabaran öfkesinin sokaklara taşmasının esas nedeni bu sosyal yıkım tablosudur. Diğer bir önemli neden ise hükümetin yolsuzluk-rüşvet çarkına dokunmaması ya da dokunamamasıdır. Halkın önemli bir kesimi sefaletle mahkum edilirken, yozlaşmış bir azınlığın çalıp çırpma devam etmesi, kitlelerin öfkesinin sokaklara taşmasında önemli bir rol oynuyor.

Hükümet dahil tüm siyasi güçler kitlelerin taleplerinin haklı-meşru olduğunu kabul ediyorlar. Nitekim kolluk kuvvetlerinin uyguladığı kaba şiddete rağmen göstericilerin temsilcilerini meclise davet eden hükümet, taleplerin yerine getirilmesi için çaba harcamaya vaadinde bulunmak zorunda kaldı.

ABD İLE İŞBİRLİKÇİLERİ

Taleplerin meşruluğunu kabul eden

hükümet, öte yandan gösterilerin ABD'nin finanse ettiği sosyal medya hesapları tarafından yapılan çağrılarla başlatıldığını iddia ediyor. Bu iddiaya göre Trump yönetimiyle bölgedeki işbirlikçileri, Adil Abdülmehdi hükümetinin bazı icraatlarından rahatsız oldukları için gösterileri kışkırttılar.

ABD ile işbirlikçilerinin kirli ellerini Irak'tan çekmedikleri doğrudur. Nitekim hem Körfez şeyhlerinin finanse ettiği uydu kanalları hem emperyalist merkezlerden Arapça yayın yapan kanalların birinci gündemi Irak'taki gösteriler oldu. Ancak bu kanalların önceliği halkın talepleriyle ilgilenmek değil, "İran'a karşı ayaklanma" olduğu propagandası yapmaktır. Bu kanallar Libya'yı, Suriye'yi, Yemen'i tahrip eden savaşların da bir numaralı kışkırtıcılarıydı. Aynı uğursuz rollerini bir kez daha oynuyorlar. Tüm bunlar, kitlelerin haklı-meşru taleplerle sokaklara döküldüğü gerçeğini değiştirmiyor.

NÜFUZ MÜCADELESİNİN ARENASI

Irak'ın handikaplarından biri, ABD ile İran arasında yaşanan nüfuz mücadelesinin arenası haline getirilmiş olmasıdır. İşbaşına gelen hükümetler her iki tarafı idare etmenin sancılarını yaşıyorlar. ABD, Körfez şeyhleri ve İsrail cephesine yakın olanlar İran'a karşı konumlanırken, İran'la işbirliği yapan güçler ise ABD'ye karşı net bir tutum almaktan aciz görünüyor. Buna rağmen Adil Abdülmehdi hükümetinin son dönemde attığı bazı adımlar ABD ile işbirlikçilerini rahatsız

etti.

Hükümet, Irak-Suriye arasındaki Elbu Kemal sınır kapısını resmen açtı. Kapıdan sınırlı da olsa geçişler yapılyordu ancak resmen kapalıydı. ABD'ye rağmen Çin'i ziyaret eden Abdülmehdi milyarlarca dolarlık anlaşmalara imza attı. Trump'la işbirlikçilerini rahatsız eden bir diğer önemli gelişme, Abdülmehdi'nin, IŞİD'i yenilgiye uğratan Haşd el Şabi güçlerinin silahsızlandırılması için Trump'ın yaptığı baskılara da boyun eğmemesi.

Bu adımların peş peşe atılması nüfuz mücadelesinde İran'ın giderek baskın hale geldiğine işaret ediyor. Nitekim 2003'te başlattığı işgal saldırısından bu yana ABD'nin Irak'taki en zayıf dönemine girdiği belirtiliyor. İran-Suriye cephesiyle ilişkilerin geliştirilmesi, Çin'le imzalanan anlaşmalar, Haşd el Şabi güçlerinin dağıtılmaması gibi gelişmeler, Trump yönetiminin Irak üzerindeki etkisinin zayıfladığına işaret ediyor. Bu durumda gösterilerde Abdülmehdi hükümetinin istifasına dair taleplerin ABD ile işbirlikçileri tarafından desteklenmesi şaşırtıcı değil.

HÜKÜMETTEN TALEPLERİ KABUL ETME VAADİ

Yansıdığı kadarıyla siyasi güçler kitle hareketine doğrudan destek vermiyor ancak taleplerin haklı-meşru olduğunu kabul ediyorlar. Irak Komünist Partisi'yle ittifak kuran Sadr hareketi ise hükümete istifa çağrısında bulundu. Erken seçime gidilmesi gerektiğini savunan Sadr ha-

reketi, halkın taleplerinin dikkate alınmasını da istedi. Dini lider Ali Sistani de halkın taleplerinin yerine getirilmesi için hükümete somut adımlar atma çağrısında bulundu.

Etkili isimlerden gelen bu çağrıların yanı sıra kolluk kuvvetlerinin şiddetine, sokağa çıkma yasaklarına rağmen eylemlerin devam etmesi, hükümeti geri adım atmak zorunda bıraktı. Göstericilerin temsilcilerini meclise davet eden Abdülmehdi hükümeti, bir reform paketi ilan etti. İşsizlik yardımı, konut yardımı, meslek kursları, küçük üreticilere faizsiz krediler, tarımsal üretimi destekleme, yeni iş alanları yaratma vb. vaatler içeren reform paketi uygulanabilirse eğer, bir süre için hareketi yatıştırabilir. Buna rağmen kökleşen sorunların bir reform paketiyle çözüme kavuşturulması mümkün görünmüyor.

İşsizliğe, yoksulluğa, sefaletle, yolsuzluğa, rüşvete karşı isyan eden kitle hareketinin siyasal önderlikten yoksun olmasına rağmen hükümete geri adım attırması sınırlı da olsa bir başarıdır. Ancak yatıştırıcı tavizler sorunlara çözüm olmayacak. İsyen bu tavizlerle şimdilik durdurulsa bile süreç yeni isyanlara aca-caktır. Gençlerin, işsizlerin, emekçilerin handikabı ise, etnik-dinsel-mezhepsel ayrımları ortadan kaldıracabilecek birleştirici-devrimci bir önderlikten yoksun olmalarıdır. Bu sorun asgari düzeyde çözüldüğünde, kitlelerin biriken öfkesi ve enerjisi çok daha etkili sonuçlar yaratabilecektir.

Dünya sınıf ve kitle hareketinden...

Dünyanın çeşitli ülkeleri işçi, emekçi ve gençlerin grev ve eylemlerine sahne oluyor.

ÜRDÜN'DE ÖĞRETMENLERİN GREVİ KAZANIMLA SONA ERDİ

Ürdün'de Yüksek İdare Mahkemesi, maaşlarına zam ve çalışma koşullarının iyileştirmesini talep eden öğretmenlerin dört haftadır sürdürdüğü süresiz greve "derhal" son vermeleri kararı aldı.

Öğretmenler Sendikası Başkanı yargının bağlayıcı nitelikteki son kararına sendika olarak uyacaklarını duyurdu.

Öğretmenler 5 Eylül'de Başkent Amman'da maaşlarına yüzde 50 zam yapılması talebiyle eylem düzenlemişti. Eyleme polis saldırdı. Bunun ardından öğretmenler 8 Eylül'de ülke çapında süresiz greve başladı.

Hükümet, 28 Eylül'de tek taraflı olarak kademelerine göre öğretmenlere 24 dinar (33 dolar) ile 31 dinar (43 dolar) arasında değişen miktarda zam yapma kararı almıştı. Tek taraflı alınan karara itiraz eden Öğretmenler Sendikası grevi sürdüreceklerini açıklamıştı.

Ürdün İdare Mahkemesi 29 Eylül'de öğretmenlerin genel grevi durdurmaları için ihtiyati tedbir kararı almıştı. Mahkemenin kararına saygı duyduklarını açıklayan sendika, grevin yasal çerçevede devam edeceğini duyurmuştu.

8 Eylül'de başlayan grev 5 Ekim'de sona erdi. Başkent Amman'daki Öğretmenler Sendikası önünde düzenlenen basın toplantısında konuşan Hukuki İşlerden Sorumlu Devlet Bakanı Mubarek Ebu Yamin, anlaşmaya varıldığı için grevin bitirildiğini ifade etti.

Sendika Başkan Vekili Nasır en-Nevassara ise, kıdemlerine göre öğretmenlerin ücretlerine yüzde 35 ile yüzde 75 arasında değişen oranlarda zam yapıldığını, yeni oranlardaki ödemelerin 2020'de başlayacağını ifade etti.

Ayrıca öğretmenlerin 5 Eylül'deki ilk eylemine saldırı üzerine Başbakan Ömer-Rezzaz özür dileyerek, öğretmenlerin 8 Eylül'de başlattıkları gevin bir talebini daha yerine getirdi.

HOLLANDA'DA ÇİFTÇİLERDEN TRAKTÖRLÜ PROTESTO

Hollanda'nın Lahey kentinde topla-

nan binlerce çiftçi, hükümetin tarım politikasını protesto etti.

Eylem için farklı kentlerden gelen ve "Seni besleyen kişinin elini ısırma", "Bıktık artık" gibi dövizler taşıyan çiftçiler, belediye sadece 75 traktöre izin vermesine rağmen yüzlerce traktör ile eylemin yapıldığı Malievelde Meydanı'na geldi.

Eylem nedeniyle ülke tarihinin en yoğun trafiğinin (1000 km) yaşandığı bildirildi.

Çiftçiler ülkedeki sera gazı emisyonlarını tarım sektörünün arttırdığı yönündeki algıya tepki gösteriyorlar. Çiftliklerin neden olduğu karbon ve azot oksit emisyonlarının "bağımsız bir tarafça" ölçülmesini talep eden çiftçiler, besledikleri hayvanların sayısının daha da azaltılması isteyen hükümete karşı çıkıyor.

ENDONEZYA'DA ÖĞRENCİLERİN PROTESTOLARI SÜRÜYOR

Endonezya'da hafta başından bu yana başta hükümetin yolsuzlukla mücadele kanunu ve ceza kanunu ile ilgili değişiklik tasarısına yönelik öğrenci eylemleri başkent Cakarta olmak üzere ülke genelinde devam ediyor.

Cakarta Valisi, yaptığı açıklamada, 1 Ekim'deki eylemlerde 210 kişinin yaralandığını belirtti. Polis şefliği, gece geç saatlere kadar süren eylemlerde 649 kişinin gözaltına alındığını açıkladı.

Parlamento 17 Eylül'de yolsuzlukla mücadele kanununu onaylamış ancak ceza kanununda değişiklikleri içeren tasarının onaylanması tepkiler üzerine askıya alınmıştı. Yolsuzlukla mücadele kanununda yapılan değişikliğin yolsuzlukla mücadeleyi zayıflatacağından ve bunun yolsuzluğu arttıracığından endişe ediliyor.

Ülkenin birçok eyaletinde birçok kentte de öğrenciler yasa tasarısını protesto ederek eylemler düzenlemişti.

Yetkililer, eylemlerde 3 kişinin öldüğünü açıkladı.

İTALYA'DA LİMAN İŞÇİLERİNİN GREVİ

İtalya'nın Trieste Limanı'nda yaşanan iş cinayetinin ardından liman işçileri çalışma koşullarının düzeltilmesini talep ederek 28 Eylül Cumartesi günü greve çıktılar. Süren grev nedeniyle, Orta Avrupa'nın denize açıldığı nokta olması sebebiyle önemli bir ticaret güzergahı olan limandaki indirme ve yükleme işlemleri tamamen durdu. Avrupa'nın farklı yerlerinden Trieste Limanı'na gelen çok sayıda kamyon ve TIR, kent dışında park yerlerini ve bağlantı yollarını doldurdu.

HAİTİ'DE GENEL GREV

Haiti'de 30 Eylül Pazartesi ve 1 Ekim Salı muhalif partilerin ve sendikaların çağrısıyla genel greve gidildi. Göstericiler genel grev ile ABD destekli devlet başkanı Jovenel Moïse'nin istifasını istiyor, istifa edene dek gösterilerine devam etmekte kararlı olduklarını, barikatlarını koruyacaklarını ifade ediyorlar.

Başkent Port-au-Prince militan gösterilere, blokaj eylemlerine sahne oldu. Kentin kuzeyinde yoksulların yaşadığı Cité Soleil semtinde öfkeli göstericiler bir polis karakoluna saldırarak silah, cep hane, kurşun geçirmez yelekler ve büro malzemelerine el koydu.

Kentin güneyinde ise hükümet karşıtları bakanların araçlarını ateşe verdi.

Başkente 70 km uzaklıkta bulunan Petit-Goâve kentinde ise bir mahkeme salonu yakıldı.

Karayiplerin en yoksul ülkesi olan Haiti'de yolsuzluğa ve ülkedeki ağır ekonomik krize karşı 3 haftadır gösteriler yapılarak sürüyor.

Gösteriler ülkede uzun süredir yaşanan benzin sıkıntısına karşı başlamıştı.

Ekvador'da eylemler sonrası hükümet başkenti terk etti

Ekvador'da IMF programı uyarınca hükümetin akaryakıt sübvansiyonlarını kaldırması üzerine, 3 Ekim'de genel ulaştırma grevi ile başkent Quito'da başlayan eylemler kısa sürede ülke geneline yayıldı. Yerlilerin de katıldığı protestolar karşısında hükümetin OHAL ilan etmesi eylemleri durdurmadı.

Quito'da 8 Ekim'de eylemciler Ulusal Meclis binasına girdi. Meclisin işgal edilmesinden sonra Ulusal Meclis, Başsavcılık ve Hakimler Konseyi Quito'daki faaliyetlerini durdurma kararı aldı. Hükümet faaliyetlerini başkent Quito'dan geçici olarak Guayaquil'e taşıdığını açıkladı.

Meclisi işgal eden eylemciler bir süre sonra bölgedeki toplanma alanı Arbolito Parkı'na döndü.

Başkentten yanı sıra diğer kentlerde de eylemler devam etti. Ülkenin batısındaki Manta kentinde eylem yapan taksiciler, merkezdeki Jaime Chavez Gutierrez caddesini ulaşımına kapattı. Cuenca kentinde de genel grev devam etti. Grevin etkisiyle çöplerin toplanmadığı kentte, toplu taşımanın durduğu öğrenildi. Kente gaz verilmediği de belirtildi.

Başkentten kaçan hükümet diğer yandan baskı ve yasak uygulamalarından geri durmuyor. Devlet Başkanı Lenin Moreno, OHAL kararnamesi ile bölgesel sokağa çıkma ve seyahat yasakları getirdi. Yeni karara göre, 20.00-05.00 saatlerinde "stratejik binalar"ı yaklaşmak, başsavcılığın belirleyeceği bölgelere girişler ve bu bölgelerde sokağa çıkmak yasaklandı. Sokağa çıkma yasağının OHAL boyunca yürürlükte kalacağı ifade edildi.

Şu ana kadarki eylemlere yönelik devlet terörüyle ilgili resmi açıklamalara göre 3 Ekim'den bu yana 600'e yakın kişi gözaltına alındı. Eylemlerde ölen ve yaralananlara ilişkin resmi açıklama yapılmazken en az 3 kişinin yaşamını yitirdiği ifade ediliyor.

Öte yandan, Venezuela'da ABD destekli darbe girişiminin lideri Juan Guaido ve ABD, Ekvador Devlet Başkanı Moreno'ya destek verdiklerini açıkladılar. Moreno eylemler nedeniyle Venezuela Devlet Başkanı Nicolas Maduro'yu ve eski Ekvador Devlet Başkanı Correa'yı kendini devirmeye çalışmakla itham etmişti.

Nadira Kadirova'nın ölümü: Tek kurşunla örgütlü cinayet

Memleketi Özbekistan'dan çalışmak için Türkiye'ye gelen Nadira Kadirova'nın 23 yıllık kısa yaşamı, dünyanın farklı yerlerinde göçmen kadınların güvencesizlik ve istismara açık yaşamlarına ayna tutuyor. "Şüpheli" denilen ölümü ise üst sınıfa mensupların ayan beyan işledikleri cinayetlerden nasıl sıyrıldıklarını, delilleri nasıl kararttıklarını ve ne kadar örgütlü olduklarını bir kez daha gözler önüne seriyor.

Emekli General AKP milletvekili Şirin Ünal'ın evinde bir yıldır sigortasız çalıştırılan Kadirova, Ünal'a ait silahla göğsünden vurulmuştu. Ortada yaşamını yitiren bir insan vardı fakat "şüpheli kimse" bulunamadı! Kadirova'nın ölümü "silahla gerçekleştirilmiş intihar" olarak kaydedildi. Ankara emniyet müdürlüğü "intihar" beyanıyla olayın üzerini hızlıca örtmeye çalıştı. İntihar vakalarında dahi, aile ve arkadaşlarının beyanlarına başvurulur. İntihara sürüklenme durumunun olup olmadığı araştırılır. Kadirova'nın ölüm nedeni iki gün içerisinde oldubittiye getirildi. İntihar, kovandan ya da silaktan alınan parmak iziyle basit bir şekilde ortaya çıkarılabilecekken hem de...

Nadira'nın, ölümünden bir gün önce, AKP'li milletvekilinin tacizine uğradığı, bu durumu telefonda arkadaşına anlattığı biliniyor. Polis arkadaşlarının beyanına ihtiyaç duymamış, dahası "Vebal altında kalırsınız" diyerek tehditte bulunmuştu.

Savcılık, Kadirova'nın daha sonra ifadesi alınan yakın arkadaşı Leyla Niyazova'ya "fuhuş" yapma suçlamasında bulundu. Göçmen kadın işçi, Nadira'nın ölümünün aydınlatılmasıyla ilgili bilgi vermek isterken, kendisinin ve Nadira'nın fuhuş yapmadığını kanıtlamaya çalışmak zorunda kaldı. Öte taraftan hakkında "taciz" beyanında bulunulan ve silahın sahibi olan patron AKP'li Şirin Ünal "şüpheli" olarak dahi görülmedi!

Bunların yanı sıra, olağan koşullarda ayları bulabilen otopsi işlemi, Kadirova olayında hızlıca yapıldı, iki gün içinde adli tıp raporu hazırlandı. 23 Eylül Pazartesi yaşamını yitiren genç kadının cenazesi 25 Eylül Çarşamba günü Özbekistan topraklarındaydı. Kardeşini son kez öpmek istediğini söyleyen ağabeye, cesedin ilaçlandığı söylendi. Adli tıp fotoğrafları gösterilmedi. Ağabeyle yola çıkan Şirin Ünal'ın adamlarından biri cenaze topırağa verilene kadar ayrılmadı. Kızlarının "şüpheli" ölümü nedeniyle ailenin avukat talebi, pek çok avukat tarafından reddedildi. Cenaze evinde polis bekledi, aile tehdit edildi. Dosyaya müdahil olmaya çalışan avukatlar cenazenin çok hızlı bir şekilde Özbekistan'a götürülmesi nedeniyle vekâlet alma sorunu yaşadılar. Ayrıca gizlilik kararı varmış gibi, dosyaya ulaşamadılar.

Kadirova'nın ölümünün incelenmesi ve araştırılmasına dair başından beri

usulsüzlükler yaşandı. Savcılık, bilirkişi, polis, Emniyet Müdürlüğü vb. tüm yetkililerce cinayet örtbas edilmeye, deliller karartılmaya çalışıldı. Dahası Özbekistan devletince de bu girişimler devam etti. İkinci bir adli tıp incelemesi yapılmadı fakat cenazeyi yıkayanlar Nadira'nın vücudunda iki kurşun deliği, aynı zamanda çeşitli yerlerinde morlukların olduğunu dile getirdiler.

23 yaşındaki Nadira Kadirova, Balyoz, "FETÖ" vb. operasyonlarının göstermelik dahi dokunmadığı iktidar partisi üyesi Şirin Ünal'ın evinde tacize uğradı ve Ünal'ın silahından çıkan kurşunla cinayete kurban gitti, fakat Şirin Ünal'dan tek bir açıklama dahi yapılmış değil!

Siyasi güç ve mevki sahibi kişi ve yakınlarının işlediği suçlarda hep yapılageldiği gibi davranılıyor. Hatırlanırsa Rabia Naz olayında da benzer durumlar yaşanmıştı. İntihar denilerek 11 yaşındaki Rabia'nın cinayeti örtbas edilmeye çalışılmıştı. Kamuoyu ve ailenin yoğun çabalarıyla gerçekler ortaya çıkarılmaya çalışıldı.

Nadira'nın ölümü tek kurşunla işlenen örgütlü bir cinayet örneğidir. Tetiği çeken, cinayeti gizleyenler, arka çıkanlar ayan beyan ortadadır. Açık olan cinayetin kabul ettirilmesi ise toplumun duyarlılığına ve hep birlikte hesap sormaya bağlı olacaktır.

"Kadın cinayetlerini acilen önleyin!"

İzmir'de 'Kadınlar Birlikte Güçlüdür' bileşenlerinin çağrısıyla bir araya gelen kadınlar "Kadın cinayetlerini acil önleyin" talebiyle başlattıkları kampanyayı basın açıklaması ile kamuoyuna duyurdu.

6 Ekim'de Karşıyaka İzban önünde toplanarak başlayan eyleme Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası da dövizlerle katıldı.

Karşıyaka İş Bankası önüne yürümek isteyen kadınların önü çevik kuvvet ile kesilerek yürüyüşe izin verilmedi. Bunun üzerine oturma eylemi yapıldı. Oturma eylemi sırasında sık atılan sloganlar ile kadın cinayetleri teşhir edilerek katillerin devlet tarafından korunduğu söylendi.

Oturma eyleminin ardından yapılan basın açıklamasında talepler sıralanarak şunlar söylendi: "Biz bu çağırışı yaptığımız sırada Nadira Kadirova Ankara'da AKP'li milletvekili Şirin Ünal'ın evinde ölü bulundu. Vekilin silahı ile intihar ettiğini okuduk haberlerde. Adli tıp raporu bir günde çıktı ve cenaze hemen Özbekistan'a gönderildi. Ailesi ve arkadaşları Kadirova'nın, patronunun cinsel tacizine maruz kaldığını belirttiler, ama Emniyet'te dinleyen olmadı. Yetmedi 19 yaşındaki Melike Demirci kocası tarafından bıçaklanarak öldürüldü. Daha dün Ceren Damar'ın katili 'iyi hal indirimi alırım' düşüncesiyle hocasının kendisiyle ilişki istediği iftirasını attı, çünkü bunun mahkemelerde işe yaradığını biliyordu. Nitekim aynı gün İzmir'de bir mahkeme, boşanmaya çalıştığı kocası tarafından bıçaklanan ve 'beni öldürmek için yaptı' diyen bir kadına, 'Seni öldürmek istediysen bıçak neden derine girmediydi?' diye sormaya cüret etti. Sonra da adamı tahliye etti."

Kadın cinayetlerine dikkat çekilen açıklamada şunlar söylendi: "İddia ediyoruz: İstanbul Sözleşmesi ve 6284 etkin bir şekilde uygulanırsa, yeterli sığınak, kadın danışma/dayanışma merkezi ve tecavüz kriz merkezi açılırsa, toplumsal cinsiyet eşitliği tanınır ve politika metinlerinden çıkarmaktan vazgeçilirse, kadınların ekonomik hakları güvence altına alınır ve sosyal politikalar aileye bağlı olmaktan çıkarılırsa, toplumda da şiddeti 'karı-koca arasına karışılmaz' diyerek yok saymak yerine müdahale etme yaklaşımı yaygınlık kazanırsa kadın cinayetleri önlenir."

MESS Grup TİS'leri ve kadın metal işçileri

MESS Grup TİS'leri kapsamında sendikalar sözleşme taslaklarını açıkladılar. Geçtiğimiz hafta içinde Türk Metal, Birleşik Metal-İş ve Çelik-İş'in MESS ile ilk görüşmeleri gerçekleşti. Metal işçilerinin çalışma ve yaşam koşulları düşünüldüğünde, masaya oturanların talepleri ve ihtiyaçları karşılamaktan uzak ve işçilerin hak mücadelesini büyütecek bir bakıştan yoksun oldukları görülecektir. Sürece kadın işçiler açısından baktığımızda, durum daha da vahimdir.

Kadın işçiler olarak yaşamın her alanında birçok sorunla karşı karşıyayız ve sorunlar günden güne ağırlaşıyor. Kriz, gündelik yaşamda kadına yönelik şiddetin tırmanması, yoksulluk, stres, kaygı vb.nin yaygınlaşması olarak yansıyor. MESS kapsamındaki fabrikalarda çalışan kadın metal işçisi arkadaşlarımız açısından sözleşme taslaklarına baktığımızda, bu sorunlara dair taleplere yer verilmediğini görüyoruz.

Çelik-İş'i sürecin toplamında esamesi okunmadığı için bir kenara koyuyoruz. Birleşik Metal-İş taslağında, "8 Mart'ın kadın işçilere ücretli izin olması" talebi yine yer alıyor. BMİS, çeşitli fabrikaların sözleşmelerinde bu maddenin kabul ettirildiği bir pratik sergiledi. Ama MESS sözleşmelerinde özel bir ısrar gösterilmediğini görüyoruz.

Türk Metal ve Birleşik Metal-İş'in taslaklarında, kadına yönelik şiddete karşı maddeler, yeni ve ilgi çeken bir eğilim olarak yansıdı. İşyerinde kadın işçilerin yaşadıkları her türlü şiddete, tacize ve ayrımcılığa karşı kurullar kurulmasına dair birer madde var. Türk Metal "Kadın İşçi Kurulu", Birleşik Metal-İş ise "Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Kurulu" isimlerini tercih ediyorlar.

KURULLAR NE İFADE EDİYOR?

Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (ILO) bu sene imzalanan 190. sözleşmesi, işyerlerinde kadına yönelik şiddete ve tacize karşı önlem alınmasını içeriyor. Tavsiye ve sözleşme olarak iki ayrı metin var. Türkiye ikisini de imzalayan ülkelerden biri. Anlaşılan o ki "kurul" adımları aynı zamanda ILO sözleşmesinin bir gereği olarak atılıyor.

Türk Metal'in taslağındaki "Kadın İşçi Kurulu", "iki işçi ve iki patron temsilcisi yer alacak ve kurulun başkanlığı dönü-

MESS patronlarının da sendika bürokratlarının da kadın işçilerin sorunlarını çözmeyeceği açıktır. Süreç ilerlerken kadın metal işçilerinin sorunlarının çözülmesi için örgütlülüğümüzü güçlendirelim. Taleplerimiz için mücadeleyi büyütelim.

şümlü olarak yapılacak" düzenlemesiyle yer alıyor. İki işçi temsilcisinin nasıl belirleneceği sorunu bir yanda, bir işçi kurulunda patron temsilcilerinin olması diğer yanda... Neresinden bakılırsa bakılsın tam bir aldatmaca. Türk Metal bugüne kadar hangi sorunu işçinin öz iradesini açığa çıkartarak çözmeye yaklaşımı ortaya koymuş ki bu sorunda da onu yapsın? Kadın işçilerin herhangi bir talebi ile ilgilenmeyen, sorunların-taleplerin konuşulacağı zaman ya devlet erkanını ya da patron temsilcilerini konuşmacı olarak çağıran Türk Metal'in sözleşme sürecindeki yaklaşımı da farklı değil.

Görünürde Türk Metal, işyerlerindeki şiddete karşı sözleşme taslağında "Kadın İşçi Kurulu" maddesi ile bu soruna çözüm üretme iddiasında. Böyle bir atmosferde kadın işçiler için bir adım atılıyor olması önemli bir hamle gibi duruyor. İçeriğine, adım atmak isteyenlerin geçmişine ve nasıl bir çözüm yöntemi önerdiklerine iyi bakmak lazım. Böylece niyetlerinin sorunları çözmek mi üstünü örtmek mi olduğu daha iyi anlaşılacaktır. Şu bir gerçek ki, sorunun kaynağı olanlar, sorunu yaşıyanlar ve yaşıyanlara çanak tutanlar sorunun çözümünü sağlayamazlar kesinlikle.

Türk Metal'in olduğu yerlerde şiddet ve taciz en çok da Türk Metal'i temsil edenler tarafından uygulanıyor. Taciz ve tecavüz girişimleri yaşıyanlar bizzat Türk Metalcilerdir. Sorunu yaşıyanlar sözleşmeye bir madde koyarak çözüm oluşturabilirler mi? Bugüne kadar pek çok kurulda bu sorunlar gündeme geldiğinde mağdur olan kadın işçiyi işten atmaktan başka bir şey yapıldı mı? Sorunların üstünü örtmekten, gizlemeye ve geçiştirmeye hizmet etmekten başka bir sonuç ortaya çıkacak mı?

Birleşik Metal-İş'e gelince, "Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Kurulu" ile nasıl bir işleyiş ve nasıl bir yaptırım düşünüldüğü hâlâ muamma olduğu için, konuyu irdellemeyi şimdilik bir yana bırakıyoruz.

ÇARE ÖRGÜTLÜLÜKTE, ÇÖZÜM MÜCADELEDE!

Kadına yönelik şiddetin yoğun yaşandığı bir dönemdeyiz. Kadınların yaşadığı şiddetin belki de en görünmez olanı diyebileceğimiz boyutunu işyerinde yaşanan şiddet, taciz ve tecavüz olayları oluşturuyor. İşyerlerinde bir baskı ve yaptırım yöntemi olarak da kullanılan şiddet ve taciz çok boyutlu yaşıyor.

Kadın işçilere yönelik bu saldırılar, alın terinin sömürüldüğü fabrikalarda/işyerlerinde patronlar, yöneticiler, amirler veya beraber çalıştıkları erkek işçilerden gelebiliyor.

Kadın cinayetlerinin her geçen gün sayısı artıyor. Son on yılın kadına yönelik şiddet bilançosuna baktığımızda 15 katı aşan artışlar gözlemleniyor. Bu sorunun karşısında bir şeyler yapmamız, yaptırım uygulanması yönlü önlemler almamız önemli.

Kadın işçilerin yaşadıkları sorunların çözümü, tüm işçilerin omuzlarındaki bir sorumluluktur. Sorunun çözümü için yaptırımın ne olacağı ve anlayışın değişmesi yönlü eğitici adımların atılması patronların denetimi altında olmamalıdır. Kadın işçiler başta olmak üzere tüm işçilerin tartıştıkları, karar aldıkları ve alınan kararı uygulamaya iradesi sergiledikleri bir yöntem izlenebilmelidir.

MESS patronlarının da sendika bürokratlarının da kadın işçilerin sorunlarını çözmeyeceği açıktır. Süreç ilerlerken kadın metal işçilerinin sorunlarının çözülmesi için örgütlülüğümüzü güçlendirelim. Taleplerimiz için mücadeleyi büyütelim.

İŞÇİ-EMEÇÇİ KADIN KOMİSYONLARI

Üniversiteler rant ve talana açılıyor...

Eğitim ve yaşam hakkımız için birliğe, mücadeleye!

Üniversitelerde yeni eğitim dönemi, yemekhane, ulaşım ve barınma fiyatlarına yapılan zamlarla başladı. İşçi ve emekçilere verilen ücretlerin sürekli eridiği, alım gücünün alabildiğine düştüğü ekonomik kriz koşullarında, üniversiteli gençlik en yaşamsal ihtiyaçlarını tümünden karşılayamayacak duruma itiliyor.

İstanbul Üniversitesi, İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa ve Ege Üniversitesi'nden sonra Isparta Süleyman Demirel Üniversitesi de kapılarını katlanan zamlarla açtı. Yanı sıra Hacettepe Üniversitesi'nde 400 kişilik ulaşım kuyruğu, İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi'nde 11 fakülte için tek katlı yemekhane tahsis edilmesi sonucu oluşan 2,5 saatlik yemekhane kuyruğu, İÜ-C Büyükçekmece yerleşkesinde ise yetmeyen yemekler, azalmayan ulaşım kuyrukları öğrenciler için adeta bir çileye dönüşüyor. Bu sorunlara karşı henüz eylemli tepkiye dönüşmeyen öfke birikmeye devam ediyor.

Öte yandan depremin ardından fakülte binalarının depreme dayanıksız oldukları, örneğin farklı birçok yerdeki KYK yurtlarının, Çapa Tıp Fakültesi'nin, SABİF'in büyük tehlike barındırdıkları ortaya çıktı. Avcılar kampüsü içerisinde Veterinerlik ve Mühendislik fakülteleri ile yurt binalarının tahliye edileceği duyuruldu. Sermaye devleti bizzat sorumlusu olduğu bu durumu, üniversitelerde son dönemde gerçekleştirmek istediği rant projelerini hayata geçirmenin fırsatına dönüştürdü.

Bu arada öğrencilerin, hocaların, meslek odalarının eylemli tepkileri de parça parça açığa çıkmaya başladı.

KRİZİ FIRSATA ÇEVİRİYORLAR

Geçen sene üniversitelerin bölünmesi, sermaye devletinin üniversitelere yönelik planlarını daha da görünür hale getirmişti. Üniversitelerin bölünmesindeki temel amaçlardan biri kampüslerin bulunduğu şehir merkezindeki alanları rantsal dönüşüme açmaktır. Üniversiteleri şehir merkezinden uzak yerlere taşıyarak hem dinamik öğrenci kesimi ile toplumun bağıni bir nebze de olsa azaltmak hem de üniversitenin kendi içindeki tarihsel dinamiğini yok etmek amaçlanıyordu. Fakat bu hamle üniversitelilerin 2 hafta boyunca Beyazıt Ana Kapı önünde

sürdürdükleri direnişe yol açtı. Eylem, sermaye iktidarının üniversitelere yönelik saldırıları kolayından hayata geçiremeyeceğinin de bir göstergesi oldu. Nitekim üniversiteler bölünse de taşınma girişimleri tepkilerden kaynaklı rafa kalktı. Fakat 15 Temmuz darbe girişiminde olduğu gibi, krizleri fırsata çevirme konusunda deneyimli olan sermaye iktidarı, son İstanbul depremini fırsata dönüştürmekten geri durmadı. Çapa Tıp Fakültesi, Bakırköy ve Avcılar kampüslerinde taşınma saldırısı gündeme getirildi.

Deprem sonucu üniversitelerin bazı binalarında hasar oluşmasına rağmen bir denetim yapılmadı. İÜ Diş Hekimliği Fakültesi'nde yapılan denetimde ise, çürük kolon ve çatlak duvarlara rağmen "bina depremden önce nasılsa, depremden sonra da öyle" denilerek içine girilebilir raporu verildi. İÜ-Cerrahpaşa Veterinerlik Fakültesi'nde ilk incelemeye giden ekip "ders işlenebilir" raporu verdi. Buna rağmen üniversite yönetimi ve öğrencilerin tepkisi sonucunda bina boşaltıldı.

Bir yandan bu gelişmeler yaşanırken, diğer yandan öğrenciler tarafından eylemler yapıldı. Depremden sonra hasar alan binalarda derse devam etmek istemeyen **İÜ Tıp Fakültesi** (Çapa Tıp Fakültesi) ve **İÜ Diş Hekimliği Fakültesi** (Çapa Diş Hekimliği), **Fen Fakültesi**'nde **Biyoloji, Moleküler Biyoloji ve Genetik** bölümleri, **İÜ-Cerrahpaşa'da SABİF ve Veterinerlik Fakültesi, Marmara Üniversitesi'nde Hukuk Fakültesi** öğrencileri eylemler gerçekleştirdiler. Özellikle Diş Hekimliği öğrencileri ilk günden itibaren binalara girmeyerek aktif bir eylemlilik içerisinde oldular. Üniversite yönetimi

ise tüm bunlara karşı sadece kampüsleri boşaltmayı tercih etti. SABİF ve Avcılar yerleşkesinde yer alan Mühendislik ve Veterinerlik fakültelerini Büyükçekmece'ye taşıyacaklarını duyurdu. Çapa Diş Hekimliği'ni ise HASDAL'a taşıyacaklarını açıkladı.

Bunların yanı sıra üniversitelerin bölünmesi sonrasında taşınma üzerine Ankara'da Gazi Üniversitesi'nde öğrenciler eylemler gerçekleştirdiler.

NE YAPMALI?

Üniversite öğrencileri tüm bu saldırılara karşı eğitim ve yaşam haklarını savunmak için tekil eylemli tepkiler ortaya koydular. Ancak bu tepkiler parçalı olarak ortaya çıkıyor, bu da sürecin gidişatı açısından en büyük handicap. Üniversitelerin bölünmesi sırasında ve sonrasında yaşanan süreç parçalı eylemliliğin handikapları ve sınırları açısından bir deneyim barındırmaktadır.

Üniversitelerde biriken öfke ve mücadele dinamiği devlet ve üniversite yönetimlerinin dikkatini çekmektedir. Egemenler herhangi bir sürecin kendi denetimleri dışına çıkmasını istememektedirler. Bunu yapabilmenin bir yolu eyleme çıkan öğrencilerin taleplerini sınırlandırmaktır. İÜ Diş Hekimliği Fakültesi'nde gelişen süreç bunun bir örneğidir. Öğrencilerin temsilcilikler eliyle sınırlandırıldığı ve bölündüğü bir süreç yaşanmaktadır. Hareketi denetimde tutmanın bir diğer yolu ise çeteleri ilerici-devrimci öğrencilerle karşı karşıya getirip, mücadeleden edenleri hareketsiz bırakmaktır. ODTÜ'de yaşanan süreç bunun bir örneğini barındırmaktadır. Geçtiğimiz hafta

ODTÜ'de çeteler "Teröre lanet, ODTÜ Biziz!" diyerek eylem yaptılar. Ne zaman bir üniversitede muhalefet yükselse, öğrenciler bir arada hareket etmeye başlasa, yönetimlerin devlet eliyle bu tür yönlemlere başvurduğunu biliyoruz. Bunun tek panzehiri ise öğrencilerin birlikte hareket etmesi ve kitleden yalıtılmamaktır.

Bununla birlikte, temel noktalardan biri fakülte fakülte, bölüm bölüm üniversitelerde birliklerimizi işletebilmekten geçiyor. Ayrıca, gelişen bu süreçte şu talepleri öne çıkarmalıyız:

* Yaşanan sorunların ve üniversitenin temel muhatabı öğrenciler, öğretim görevlileri, üniversite çalışanlarıdır. Süreç devam ederken "söz, yetki, karar" üniversite bileşenlerine!

* Üniversitelerde oluşan "ağır hasara" rağmen denetleme, keyfi bir şekilde yapılmaktadır. Deprem sonrası oluşan hasarlara ilişkin güvenli denetim ve güvenilir bilgi istiyoruz. Depremi bahane ederek üniversitemizi taşımak ve rantta açmak isteyenlere karşı "Yerinde dönüşüm istiyoruz!"

* Tahliye edilen yurt binalarımızın ve eğitim aldığımız alanların çok uzağında bizlere adres göstermelerine karşı, "Üniversiteye yakın nitelikli ve güvenli barınma hakkımızı istiyoruz!"

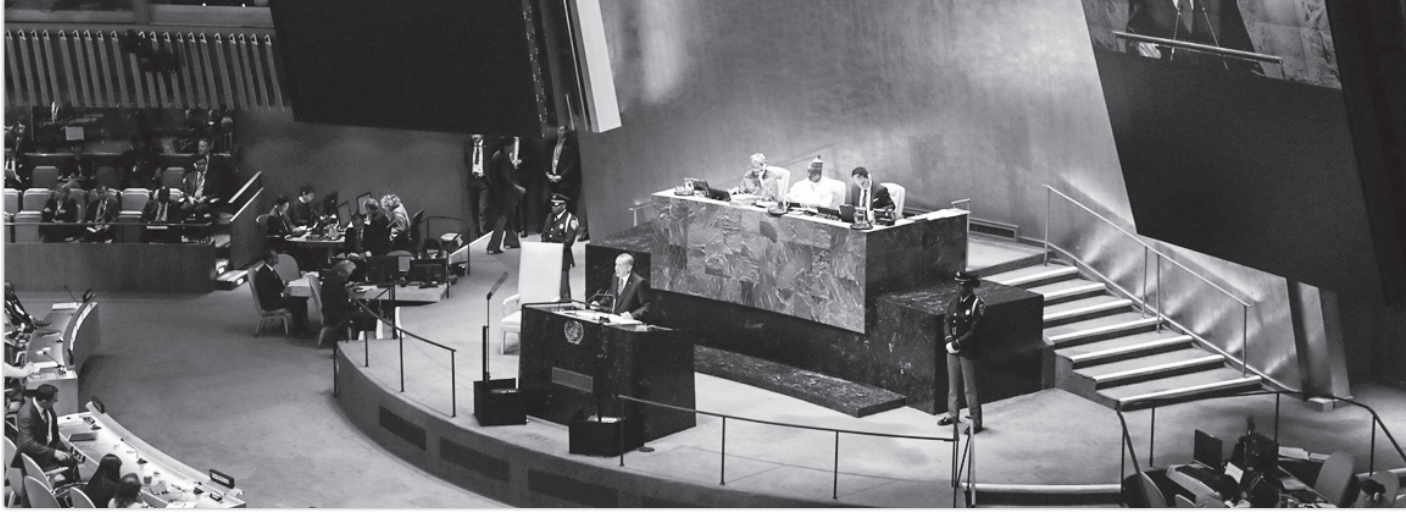
* Yine halihazırda temel sorunlarımızdan biri olan yemekhane, ulaşım ve barınma sorunlarına karşı, "Nitelikli ve ücretsiz ulaşım, nitelikli ve ücretsiz yemek hakkımızı istiyoruz!"

Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için, eğitim ve yaşam hakkımız için birliğe, mücadeleye!

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

Ekim 2019

Türk dış politikasında riyakarlığa devam

Birleşmiş Milletler'in (BM) 74. Genel Kurulu 17-27 Eylül 2019 tarihleri arasında, 193 üye ve 3 gözlemci ülkenin katılımı ile ABD'nin New York şehrinde gerçekleşti. ABD emperyalizmi ve batlı müttefikleri, sanki dünyanın çeşitli bölgelerindeki ölüm ve sefaletin birinci dereceden sorumluları kendileri değillermiş gibi, Genel Kurul kürsüsünde ikiyüzlü demagojiden geri durmadılar. Bizzat yarattıkları sorunları "çözüm odaklı" ele almaya soyundular. Kapitalist kâr hırsının yarattığı ve körüklediği küresel iklim ve çevre sorununa güya çözüm önerilerinde bulundular. Bu bağlamda çeşitli kararlar aldılar.

BM Genel Kurul kürsüsünü riyakarca kullanan bir başka aktör de hiç kuşkusuz AKP şefi Tayyip Erdoğan'dı. Erdoğan'ın yaptığı konuşmanın girişi Cemal Kaşıkçı cinayeti ve Muhammed Mursi'nin gizemli bir şekilde ölmesi üzerineydi. Tayyip Erdoğan Genel Kurul'a gelirken de "Birileri istemese de gazeteci Cemal Kaşıkçı'nın ve Cumhurbaşkanı Muhammed Nursi'nin hakkını aramaya devam edeceğiz" açıklaması yapmıştı. BM'deki konuşmasının devamında ise Suriye'nin kuzeyi, İsrail-Filistin sorunu, Ortadoğu ve Arap coğrafyasının içerisinde bulunduğu durumu ele aldı. T. Erdoğan, konuşması boyunca İslam aleminin ve mazlum halkların hakkını-hukukunu koruyan, Genel Kurul'da bunun hesabını soran bir lider kisvesiyle mağdur ve mazlum rolü oynama çabasındaydı. Oysa aynı Erdoğan ABD emperyalizminin Büyük Ortadoğu Projesi'nde eş başkan olmakla övünürdü bir zamanlar. BOP projesi kapsamında başını ABD'nin çektiği emperyalist

yayılmacılığın sonuçları değil mi Tunus, Yemen, Mısır ve son olarak da Suriye'nin parçalanması ve işgal edilmesi? Bütün bu politikaların savunucusu, destekçisi ve uygulayıcısı Tayyip Erdoğan değil miydi?

Aslında BM ve benzeri organizasyonlarda toplantıların ağırlık merkezi, kürsülerde verilen mesajlardan ziyade yapılan ikili görüşmeler, lobi faaliyetleri, gizli ticaret anlaşmaları ve tüm bu görüşmelerin aktörlerinin kimler olduğudur. Mazlumu ve mağduru oynayan Erdoğan'ın bu alanda da kirli ilişkiler ağına sahip olduğu ve ikiyüzlü bir politika izlediği biliniyor. Kürsüde İslam aleminin, Ortadoğu'nun ve mazlum Filistin halkının hesabını soran aynı Erdoğan'ın, Genel Kurul'dan önce ilk görüşmesini ABD'li Senatör Lindsey Graham ile yapmış olması tesadüf olmasa gerek.

ABD Senatosu Yargı Komitesi Başkanı Graham, insan hakları hukuku, fikri mülkiyet, anti-terörist yasası, internet gizliliği, göçmenlikle ilgili önerilen yasa tekliflerini incelemek, aynı zamanda Adalet Bakanlığı'nı denetlemekle görevli komitenin üyesidir. Tabi bu senatörün fiilen omuzladığı daha farklı ve kritik görevleri var. İsrail'in kayıtsız-şartsız destekçisi, Kudüs'ün İsrail'in başkenti olmasının savunucusu, Golan Tepeleri'nin İsrail'in parçası olmasında büyük bir lobi faaliyeti yürütücüsüdür. Korint Baptist kilisesi üyesidir, ki bu kilise üyeleri genel olarak Evanjelist olmalarıyla tanınırlar. Graham ABD'nin müdahaleci dış politikasını savunuyor ve bu bağlamda kendisini "Reagan tarzı bir cumhuriyetçi" olarak tanımlıyor. Yayılmacı ABD politikalarının savunucu-

su olmasından dolayı Irak'a askeri müdahale yapılması yönünde oy verdi, işgali destekledi. Yetmedi, Suudi Arabistan'ın Yemen'e saldırısını destekledi. Kaddafi'nin devrilmesi yönünde çeşitli faaliyetlerde bulundu. İran'ı büyük tehdit olarak gördüğü biliniyor. Venezuela'da Maduro'nun devrilmesi için açık çağrılar yapan senatör, aynı zamanda hukukçu kimliği ile Afganistan ve Irak işgalinden sonra ABD yörüngesinde yeni hukukçular yetiştirdi. Listeyi daha da uzatmak mümkün ancak bu kadarı dahi bu senatörün kim olduğunu, hangi karanlık ve kirli ilişkiler ağına ve misyonun temsilcisi olduğunu anlamaya yeter de artar.

Ayağının tozuyla ABD'ye inen Erdoğan'ın ilk iş olarak bu senatörle ikili görüşme yapması, aynı zamanda kendisine verilen eş başkanlık görevini halen sürdürdüğünün somut bir göstergesidir. Sormazlar mı Erdoğan'a, Cemal Kaşıkçı'nın ve Muhammed Mursi'nin hakkını bu ilişkilerle mi arayacaksınız diye. Kürsüde elinde haritayla "İsrail devletinin sınırları neresidir" diyen Erdoğan'a sormak lazım: ABD emperyalizmi ve İsrail siyonizminin uşaklığının sınırları nerede başlar, nerede biter?

Sonuç olarak Türkiye Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın BM Genel Kurul kürsüsünde yaptığı konuşma, dile getirdiği sitem ve eleştirilerin hiçbir hükmü, samimiyeti ve gerçekliği yoktur. Gerçek olan karanlık ve kirli bir geçmişe, kirli ilişkiler ağına sahip senatör Lindsey Graham ve türevleriyle bağlıdır. Gerisi sadece içeriği boş bir demagojiden ibarettir.

<https://rantey.org>

Y. ENGİN

Kayyım karşıtı eylemler iki ayı doldurmak üzere

Diyarbakır, Mardin ve Van büyükşehir belediyelerine kayyım atanması-na karşı başlayan eylemler geride bıraktığımız hafta boyunca devam etti.

"Demokrasi Nöbeti" adıyla gerçekleştirilen eylemlerin 52. gününde (9 Ekim) savaşa, kayyımlara tepki gösterilirken Abdullah Öcalan'ın 9 Ekim 1998'de Suriye'den çıkarılması ile başlayan komplo teşhir edildi.

Diyarbakır Büyükşehir Belediye-si'nin karşısında yer alan Lise Caddesi üzerinde yapılan eylem birlikte söylenen şarkılar ve sloganlarla başladı.

Eylemde HDP Diyarbakır İl Eşbaşkanı Hülya Alökmen Uyanık konuştu. Öcalan'a 9 Ekim'de yapılan komplo-nun imralı'da tecritle sürdüğünü belirten Uyanık, kayyım atamalarına ve Türk sermaye devletinin savaş girişimine tepki gösterdi.

Konuşmanın ardından oturma eylemi yapıldı.

Mardin HDP il binası önünde gerçekleştirilen ve 9 Ekim komplosuna dikkat çekmek için herkesin siyah renkli giysiler giydiği eylemde, HDP Mardin İl Eşbaşkanı Salih Kuday konuştu.

Kuday'ın ardından söz alan HDP'li vekil Musa Farisoğulları da, Kuzey ve Doğu Suriye'ye dönük işgal saldırısına değinerek, "Bugün birden fazla devlet bu kirli savaş politikasını devam ettiriyor. Eskiden bunu yapan bütün devletler ve devlet başkanları yok olup gitti. Halk savaşa karşı barış demeye devam edecek" dedi.

Farisoğulları'nın konuşmasının ardından oturma eylemi yapıldı.

Van'da ise HDP İpekyolu İlçe binası önünde yapılan eylemde HDP'li vekil Murat Sarısaç konuştu. Konuşmasında komployla birlikte Kürt halkı ve Türkiye halklarının savaşa sürüklendiğini ifade eden Sarısaç, bununla Ortadoğu'nun kaosa sürüklendiğine ve yeniden dizayn edilmek istendiğine dikkat çekti.

Ardından oturma eylemi yapıldı.

Bize bu ölü yaşamı hazırlayan burjuvazidir!

“Size bu ölü yaşamı hazırlayan ‘burjuvazidir’ ve bu acımasız oyunun varlığı siz izin verdiğiniz sürece sürecektir.”

İnsanların, doğacakları yeri kendileri seçemedikleri gibi, doyacakları yeri seçme hakları da hiçbir zaman yoktur. Tıpkı kişisel hikayemde olduğu gibi...

Onunla ilk tanıştığımızda ilkokul 2. sınıfı gidiyordum. Yine her yerde bir kriz öcüsü dolanıyordu. Aileme kısmen de olsa destek olabilmek için, motosiklet tamircisinde çırak olarak işbaşı yaptım. Sabah gider dükkânı temizler, öğlene kadar çalışır, öğleden sonra okula giderdim. Her zaman kriz diye kulaklarımıza dolan zıvalığın karşısında bir şekilde durmamız gerektiği söylenirdi. Bizim yaratmış olmadığımız krizin faturasını erken yaşlarda ödemeye başlamıştık.

Her krizde kemerleri sıkıp emek gücünü biraz daha arttırmamız gerektiğini söylüyorlardı büyüklerimiz. Tabii çocuk yaşta, bu kriz nereden geldi, bedelini neden biz ödemek zorundayız diye düşünmeye fırsat kalmıyordu. Bir de büyüyünce ne olacaksın diye sorarlardı. İkimizden doktor, avukat, mühendis vb. olmak geçiyordu. Fakat ne olursak olalım her şeyden önce bir işçi olmamız gerekiyordu. Seçme gibi bir arzumuz olamazdı. Birçok sektörde çalıştım, çoğu zaman kriz var denilerek ya işimden oldum ya da emek gücümü daha yoğun sarf etmek zorunda bırakıldım.

Kimimiz ek iş yaparken, kimimiz de çalıştığımız fabrikalarda işimizden olmayalım diye ekstradan bir işi yükledik sırtımıza. Almış olduğumuz ücret yerinde sayarken, daha fazla çalışma dayatıldı bizlere. Daha fazla koyduk emeğimizi ortaya. O kriz bitmiş olsa bile çalışma koşullarının ağırlığında hiçbir değişime rastlanmadı. Çünkü burjuvazinin artı-değer hırsı her zaman yeni krizler yaratmaya, yoğun emek sömürüsü için yeni gerekçeler bulmaya devam ediyordu. Bunun asıl vebalini ise krizin faturasını ödeyen, zorla ödettirilen işçi ve emekçiler taşıyordu.

Burjuvazinin fatura ödediği hiçbir kriz yoktu. Adale ağrısı çekmiyor, krizi kapıya koymuyor, faturaları işçinin kucağına bırakıyordu. Bizler de bu köhne dünyada üzerimize bırakılmış olan yükün altından kalkabilmek adına sermayedarlara artı-değer kazandırıyor, kendi yaşamsal fonksiyonlarımızı sürdürebilmek adına zorlu hayat koşullarına katlanıyor, ağır koşullarda sömürülüyor, bir nefes alabilmek için durmadan çalışmak zorunda bırakılıyorduk.

Bunları yapamaz ve bu koşullara tepkini gösterirsen, taşıma suyu ile döndürmeye çalıştığın değirmenin suyunu keserler. Evinin kirasını ödeyemezsin, ka-

pının önüne koyarlar. Her gün zam yaptıkları elektrik-su-doğalgaz faturalarını ödeyemezsin. Hepsini keserler ve borcunu da faizleri ile tahsil ederler.

Fakat çoğunluğun dile getirip söyleyemediği o kadar çok şey var ki! En başta da bunca çileyi biz çekerken, bunca yaşamsal mücadeleyi biz verirken, bir de yetmezmiş gibi bizim yaratmadığımız, var etmediğimiz krizi sindirebilmek adına bunca yükü neden biz taşıyoruz? Her zaman aklıma gelir Maksim Gorki'nin yazmış olduğu şu satırlar:

“Her sabah nereye gittiğini bilmeden bir işe giden, her akşam nereden çıktığını bilmeden bir işten çıkan, sevmediği hayatı yaşayan, sevmediği işi yapan, sevmediği kişilerle yaşayan, kalabalıkların yüzünden yaşamaya karşı, ne bir sevgi, ne de bir sevgisizlik işareti olmadan gelip geçen, her akşam evinin dört duvarı arasına sanki bir mezara girer gibi giren, gecelerini bir sıkıntı yorganının altında yalnız ya da yanındaki yabancı gövdeyle geçiren; bütün ölü kentlerin, ölü doğmuş çocukları!

Size bu ölü yaşamı hazırlayan ‘burjuvazidir’ ve bu acımasız oyunun varlığı siz izin verdiğiniz sürece sürecektir.”

BAYRAMPAŞA'DAN BİR DOKUMA İŞÇİSİ

393. F Oturması: İlhan Dikme serbest bırakılsın!

Hasta mahpuslar için her hafta düzenlenen F Oturması eyleminin 393. haftasında (5 Ekim), İlhan Dikme'nin sağlık durumuna dikkat çekildi.

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi önünde gerçekleştirilen eylemde basın açıklamasını İHD İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonu adına Hatice Onaran okudu.

Açıklamada, hapishanede geçirdiği beyin kanaması sonucu ameliyat olan ve ameliyat sonrası gelişen beyin ödemi ve akciğer enfeksiyonu nedeniyle bilinci kapanan ve halen uyutulmakta olan İlhan Dikme'nin sağlık durumu hakkında şu bilgiler verildi: *“Dikme, 2010 yılında gözaltına alınıp bırakılmış, tutuksuz devam eden yargılaması sonucunda 3 yıl 1 ay 15 gün hapis cezası verilmiş, 2 Nisan 2019'da tutuklanarak Balıkesir/Kepsut Hapishanesi'ne konulmuş ve kalabalık bir odaya alınması talebi ile yaptığı başvurulara rağmen 1 buçuk ay tek başına tutulmuştur.*

Bu süredeki tıbbi kayıtlara göre; 22 Nisan'da yoğun göğüs ağrısı ve 24 Nisan'da yoğun baş ağrısı şikayeti ile önce Kepsut Devlet Hastanesi'nde sonra da hapishane revirinde hipertansiyon tanısı ile takibi yapılmıştır.

18 Haziran'da hiçbir gerekçe gösterilmeden Kocaeli/Kandıra 2 Nolu F Tipi Ceza İnfaz Kurumu'na sevk edilmiş, burada da 3 gün tek başına tutulduktan sonra iki kişilik bir odaya alınmıştır.”

1 Eylül'de beyin kanaması geçiren Dikme'nin ambulansla hastaneye sevk edildiği belirtilerek; *“Kandıra 2 Nolu F Tipi Hapishane idaresi tarafından bilgilendirilen aile aynı gün hastaneye giderek bilgi almış, İlhan Dikme'nin önce Kocaeli Devlet Hastanesi'ne ve ardından Ümraniye Eğitim Araştırma Hastanesi'ne gönderildiğini, burada beyin kanaması tanısı ile yatırıldığını öğrenmiştir”* denildi.

Anjiyo sonrası beyin kanaması tanısı ile ameliyat edilen Dikme'nin kendine geldiği, ancak 48 saat sonra durumunun ağırlaştığı ve doktorlar tarafından uyutulmaya başlandığı aktarıldı.

Açıklama, bilinci kapalı olan ve hâlâ kelepçeli tutulan Dikme'nin tedavisi için serbest bırakılması istenerek sonlandırıldı.

Anadil bir kültür, bir tarih, bir haktır!

İnsan, doğduğu yeri seçemez. Doğar, doğduğu yerin koşullarına göre yetişir, dilini ve kültürünü öğrenir. Nesiller boyu aktarılan dillerin her biri farklı bir dünyadır. Bir halkın acıları, sevinçleri, gelenekleri hep dillerde saklıdır ve nesilden nesle aktarılır. Özcesi, her halkın tarihi, dilinde yaşam bulur.

Bir halkın tarihini yok etmek isterseniz, en önce dilini yasaklarsınız, kendi tarihini, dilinizi dayatırsınız. Tarih boyunca egemenler hep bu taktiği uygulamışlardır. Ezilen halkların dillerini, kültürlerini yasaklamış, tek tipleştirme politikası ile kendi dillerini dayatmışlardır.

Türkiye toprakları da bu dayatmalara çokça şahittir. Kürtlerden Ermenilere, Araplardan Rumlara ve Gürcülere kadar Türkiye'nin dört bir yanında nice ezilen halk, aynı asimilasyon politikalarına maruz kalmıştır. Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulması ile birlikte "anadil" Türkçe kabul edilmiş, "Ne mutlu Türküm diyene!" ilke olarak benimsenmiştir egemenlerce. O

günlerden bugünlere, farklı dil konuşan herkes asimile edilmeye çalışılmış, karşı çıkanlar ise katledilmiştir. Okullarda zorla Türkçe öğrenilmesi, Türkçe konuşulması dayatılmıştır. Böylelikle nenesi ile dili farklılaşan her çocuk, kendi halkının tarihine yabancılaşmaya başlamıştır.

Dünya üzerinde konuşulan toplam 7 bin 111 dil olduğu belirtiliyor. Türkiye'de ise 39 farklı dil var. 39 farklı kültür, farklı tarih aynı zamanda... Ancak çoğu unutulmaya yüz tutmuştur. Çünkü dil yaşayan

bir varlıktır ve eğer kullanılmazsa, geliştirilip, aktarılmazsa unutulmaya mahkûmdur.

Türkiye'de dili ve kültürü en barbar, en vahşice yöntemler kullanılarak yok edilmeye çalışılan halk, Kürt halkıdır. Yakin zamanda bir oğul ile babanın Kürtçe konuştukları için Sakarya'da katledilmeleri, bu saldırıların en çarpıcı örneğidir. Ya da İstanbul Havaalanı'nda Kürt olduğu için kendisine yapılan baskılara dayanamayıp yaşamına son veren güvenlik

çalışanı da bir örnektir. Keza geçtiğimiz hafta Batman'da "O Ses Türkiye" birincisi olan Dodan'ın, Kürtçe şarkı söylediği için polisler tarafından elinden zorla mikrofonun alınması da Kürtçe diline yapılan saldırıların son dönemdeki yansımalarından biridir. Irkçılık tırmandırılarak ezilen halklar birbirlerine kırdırılmaktadır. Emperyalist paylaşım savaşının yarattığı yıkımlardan kaçarak Türkiye'ye gelip yaşam mücadelesi veren Suriye halkına karşı yapılan da budur.

Okullarda zorla Türkçe konuşturulan, hapisanelerde "Türkçe konuş, çok konuş" dayatmasında bulunulan, ama aynı zamanda da bu saldırılara karşı direnmeye devam eden bir halktır, Kürt halkı. Devletin saldırılarını arttırmasına karşılık anaların zılgıtlarının yükselmesi, bir halkın dilinin, kültürünün, tarihinin kolay kolay silinemeyeceğinin göstergesidir. Egemenlerin saldırıları direnişlerle, mücadelelerle geri püskürtülecek ve elbette halkların kardeşliği daim olacaktır.

P. SEVRA

Hay hay efendim

Patron sesleniyordu:
- Aciz Efendi! Aciz Efendi!
Derhal yanında olabilmek için fırladım sandalyemden. Patronum ikinci seslenişten sonra yanında olmazsam çok kızar. Sandalyemden fırladığım gibi odasına vardım.
- Geldim efendim.
- İki tane çok önemli misafirim gelecek. Ofisi pırıl pırıl yapmanı istiyorum senden. Pencerelerin kenarlarındaki tozları almayı unutma sakın.
- Hay hay efendim.
- Ne o? Son zamanlarda ses tonun değişik. Bir şeye mi sinirlisin?
- Hayır efendim, değilim.
- İyi! Ben de öyle tahmin etmiştim.
Aslında o benden daha iyi biliyordu sinirlendiğimi. Hem neye sinirlendiğimi de çok iyi biliyordu.
Muhasebe ofisinde çalışıyorum. Bu-
raya gireli bir hafta falan oldu. Bu kadar işsizliğin içinde en nihayetinde kuru ekmek alabilecek bir işe girdim diye seviniyordum. Patronum Nadi Bey ile işe başlamadan önce konuştuğumuzda, evrakları getirip götürmek, fotokopi çek-tirmek gibi işlerle uğraşacağımı söyledi. Asgari ücretin biraz altında anlaşılmıştı.

Olsun, demiştim kendi kendime. Bunca işsiz varken ve ortada çok iş yokken beğenmezlik etmemeliyim, dedim. Ancak hiç anlaştığımız gibi olmadı. Bir haftada canımdan bezdirdi Nadi Bey. Ofisin temizliğini ben yaparım. Dışarıdan çay kahve söylemez çok para gitmesin diye, onları da ben yaparım. Bazen koliler gelir bize, bir adam tutup taşıtırmaz, onu da ben hallederim. Bir isteği daha var Nadi Bey'in: İtirazı sevmez, ne derse "Hay hay efendim!" karşılığını almak ister. Heee o karşılığı vermez misin, o zaman başkaları verirmiş. Benim gibi binlerce insan varmış sırada. El mahkum, ses çıkartamıyorum bu adama.

Bir saat içinde ofisi tertemiz yaptım. Dip bucak her yere girdim. Bir tane toz gösterecek adamın alnını karışlarım. Bal dök yala misali bir temizlik yaptım, o derece yani. Temizlik bitti oturacağım derken, patronum Nadi Bey çıktı geldi.

- Hmmm... Evet, fena değil, idare eder temizlik. Bizim küçük bir kırmızı

halımız vardı Aciz Efendi, onu çıkar da ser yere.

- Hay hay efendim.

- Haliyi serdikten sonra odama girip masamı da bir toparlayıver.

- Hay hay efendim.

Dediklerini yaptım. Patronumun misafirleri gelmişti. Patronum onları karşı-larken öyle çok eğildi ki ben laminant-ları öpecek sandım. Odasına geçtiler. Hemen beni çağırdı. Koştum yanlarına.

- Misafirlerimize sor bakalım ne içecekler. Yo, yo ya da sorma. Sen onlara bol köpüklü bir kahve yap. Harika bir şey olsun. Özen göster.

- Hay hay efendim.

Kahvelerini yaptım, güzelce misa-firlere servis ettim. Bundan sonra biraz otururum diye düşünüyordum ama yooook, nerde! Beyefendilerin arabaları-nın camları silinecekmiş, onu da benim yapmam gerekiyormuş. Aşağı indim, arabaların camlarını sildim, pırıl pırıl ettim. Ben yukarı çıktığımda onlar da gidiyorlardı, zaten. Misafirleri yolcu et-

tikten sonra sandalyeme yöneldim. Artık ayaklarımı hissetmiyordum. Kendimi yere bırakmak üzereydim ki düşmeden imdadıma yetişti Nadi Bey.

- Onların ayaklarının çamur ettiği yerleri bir daha siliver!

- Hay hay efendim.

Ben yerleri silmeye başladığımda ya-nıma geldi.

- Baksana! Biz sana sigorta yapıyor muyduk?

- Evet. On beş gün gösteriyorsunuz efendim.

- Onu birkaç ay göstermesek olur mu? Malum, işleri biliyorsun. Çok kesat.

- Hay hay efendim.

- Hatta yemeklerimizi de artık evden getirelim. Gerekirse yemek yemeyelim. Çok çalışalım. Çok çalışalım ki çok kaza-nalım.

- Hay hay efendim. Siz nasıl dersiniz.

- Nefes alıyor musun Aciz Efendi?

- Eh, çok şükür arada alıyorum efen-dim.

- Alma. Onu da mesai saatleri dışın-da al. Mesai saatleri dışında al ki iş ak-samasın.

- Hay hay efendim! Hay hay!

KEMAL KAÇAMAK

**Sermaye iktidarının
kirli savařına ve
işgal girişimine karşı
Kürt halkıyla dayanışmaya!**

**Yaşasın işçilerin birliğı
halkların kardeşliğı!**

**KİRLİ SAVAŞ VE SALDIRGANLIĞA KARŞI
İŞÇİLERİN BİRLİĞİ
HALKLARIN KARDEŞLİĞİ!**